ÉRDEKES HÁZASSÁG

REGÉNY

IRTA

ALTAY MARGIT

PALLAS KIADÁS
1925.

ALTAY MARGIT

ÉRDEKES HÁZASSÁG

REGÉNY

FIATAL LEÁNYOK SZÁMÁRA

PALLAS RT. KIADÁSA, BUDAPEST

Pallas részvénytársaság nyomdája, Budapest, V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Tiringer Károly műszaki igazgató.

I. FEJEZET.

Melyben Gvendolin útra kél.

Szegény kis Gvendolin sem gondolta volna, hogy valaha is így fog elmenni a Prescott-farmról!

De mikor édesapja meghalt, kisült, hogy a farm nemcsak hogy nem jövedelmezett eleget, de még azokat a nehezen félrerakott dollárokat is felemészti lassanként, melyek Gvendolin édesanyjától maradtak itt örökségül.

Mit volt mit tenni!?

Gvendolin össze-vissza tizenhét esztendős volt s a világon semmihez sem értett. Szerette a napsütést, a virágokat, a kis fehér meg fekete gyerekeket, kiket a farmon felszedett magának. Szerette a kotlós tyúkot, a kis csirkéket, a házőrző komondort, a nyájat, a lovakat, melyeket úgy ült meg, hogy egy cowboy sem jobban. Szeretett ott feküdni a ház előtti kertben a hálóhintában s míg egy kis szerecsengyerek nagy pálmalevéllel hessegette el mellőle a moszkitókat, ő olvasta a szebbnél-szebb regényeket, melyeket atyja egyenesen a los-angelesi könyvárustól hozatott számára.

Soha, semmi sem zavarta meg életét addig a napig, amíg édesatyját el nem vesztette.

Micsoda pompás dolga is volt! Ha visszagondolt rá, könnyek lepték el szemét. Reggel, még a reggeli előtt, kilovagolt a kávéültetvényekre és kedvére élvezte az enyhe reggeli levegőt. Otthon a bambusznádlugasban már várt rá aztán a pompás reggeli, a császére kivájt grape-fruit, ez a narancsóriás cukrozva, jégbehűtve, melynek savanykás-hűsessége oly jól esett kilievülése után. A tejszínes oats, annak a vidéknek egyik különlegessége. Mikor így reggelizőasztala mellett ült, akkor jöttek hozzá a kedvencei, a gerlék, feje fölött keringve, turbékolva, meg a kotlós kis csirkéivel, a nagy, fehér angoramacslca, mely már oly szelid és jólnevelt volt, hogy nem is nézett tollas ellenségei felé, és a két gyönyörű kutya, a „Lord“ és a „Lady“, melyek kötelességtudón és méltóságteljesen helyezkedtek el a reggeliző-asztal mellett, hogy ellenőrizzék kis úrnőjük étvágyát.

Óh, az étvágyban nem is volt sohse hiány, de a jókedvben sem.

Micsoda kacagásokat vitt mindig véghez, ha a fürdőcsarnokban, a nagy medencében lubickolt. Fekete szolganőit, kik szolgálatkészen tartották számára a fürdőköpenyt meg papucsát, akaratlanul is jókedvre derítette kis úrnőjük vidámsága. A fürdő a mindennapi délelőtti programmlioz tartozott. S az öltözködés nagyfontosságú kérdése is. Melyik ruha legyen? A halványsárga? Vagy talán az égszínkék? Talán inkább mégis a rózsaszínű? Igen, a rószaszínű. Apus a miütkor is azt mondta, hogy a rózsaszínű

ruhában olyan az ő kis Gvenje, mint egy festő rózsabimbó.

S mikor így aztán hosszas tanácskozás, gondolkozás, válogatás után végre felöltözködött, a habkönnyű selyembe, nem maradt egyéb dolga, mint hogy apust hazavárja. Ebben az órában szokott volt hajdan tanulni, mikor még tanítókisasszonya volt, kit Sanfranciskóból hozatott neki az édesapja. Ez a tanítókisasszony nagyon művelt leány volt, sokat tudott és sok minden hasznos és szép dologra tanította meg Gvendolint és talán soha életében sem hagyta volna el az ő kis anyátlan védencét, ha a sors nem hullat neki váratlanul egy kis örökséget az ölébe, Németországban, eredeti hazájában. így aztán Trude kisasszony hátat fordított Amerikának és ment vissza Niirnbergbe, ahonnan négy éves korában szüleivel együtt nekiindultak, hogy szerencsét próbáljanak az Újvilágban.

Azóta aztán nem volt senki, aki Gvendolint tanítsa, hacsak nem a könyvek, melyeket nagyon szeretett. Ebéd után ő szokott felolvasni atyjának, aki különös gyönyörűségét lelte abban, ha figyelhette leánykája édes hangjának zenéjét és nézhette ezt a csodaszép gyermeket, aki olyan sudár, karcsú volt, mint a havasok fenyője, s oly harmatos és üde, mint a hasadó virágszirom. A szépen ívelt nyakon finom, hosszúkás vonalú arcocska pihent nagy, sötétkék szemekkel, melyet kékesfekete szempillák árnyékoltak he. Ugyanilyen színű volt a fiúsán rövidre vágott, selymesfogású haj is, míg az arcbőr vakítóan fehér. Szinte érthetetlen, hogy a nagy meleg és sok

napsütés nem tudott kárt tenni ezen az arcon, ezeken a kezeken, melyek, mint gyenge liliomok, pihentek a könyv lapjain. De bármilyen lankadtak is voltak ilyenkor, ugyanolyan férfiasak és erőteljesek tudtak lenni néhány órával később, mikor a tenniszrakettet megmarkolták. Gvcndolin atyja, bármily jó játékos volt is, erős ellenfélre talált leányában s ugyancsak össze kellett szednie minden tudását, hogy leányával szemben kudarcot ne valljon.

Mily gyönyörűek is voltak ezek a tenniszezések! Milyen fiatalos volt az apa abban a hófehér tenniszdresszben. Milyen egészséges és milyen vidám. Ki hitte volna, hogy olyan könnyű munkája lesz vele a halálnak!

Ki hitte volna azt és még sok egyebet! Például, hogy Perkings Gvcndolin, az elkényeztetett Gven, földhöz ragadt szegény leány, akinek örülnie kell, ha a los-angelesi bankban felvett kölcsönök törlesztésére elegendő lesz az az összeg, amit a Prescott-farmért fog kapni! Ki hitte volna, hogy mr. Perkings európai valutákban spekulált, márkában, frankban, ki hitte volna ezt erről a józan amerikairól? De a világ tele van meglepetésekkel és ilyen meglepetés volt, hogy Gvcndolin, aki nagyon búsult atyja után és hónapokon keresztül az igazi mélységes fájdalom könnyeit sírta, mégis csak talpra állt valahogy. S ez azon a napon volt, mikor régi tanítónője, Trude kisasszony részvétiratát kapta kézhez. Ebben a levélben olyan egészséges világfelfogás tárult elébe, hogy a csüggedt leány szinte megerősödött tőle. Trude kisasszony azt írta, hogy a szen-

Leült és levelet írt Los-Angelesbe.

védések nemesítik az embert, s hogy tulajdonképen csak a sorscsapások azok, melyek megmutathatják nekünk, mik vagyunk. Könnyű jólétben és boldogságban embernek lenni, tiszteletet azonban csak az érdemel, aki a tövises és göröngyös utakat tudja emelt fővel járni. Ö bízik kis tanítványában és hiszi, hogy egykori tanításai jó talajra akadtak és megfogamzottak.

Gveudolin sokáig gondolkozott ezen a levélen és az eredmény az volt, hogy elővette a nagy árkus újságokat és hátul, a hirdetési rovatban, valami munkaalkalmat keresett maga számára.

Mihez kezdjen, ő, az elkényeztetett gyermek? Tennistrainer lehetne, de az nem női hivatás. Felolvasónője valamilyen öreg hölgynek? Ez nem rossz gondolat, de Istenkém, micsoda rabságot és lekötöttséget jelentene ez számára. Ha legalább varrni tudna, vagy kalapot díszíteni, de az ilyesmihez sohasem volt ügyessége. Könnyű Trudenek beszélni, aki olyan művelt és annyit tud — de ő, ő, az ő véghetetlen tudatlanságában! . . .

De aztán arra gondolt, hogy talán még sem olyan véghetetlenül tudatlan. Egy és más mégis csak ráragadt Trude tudásából. Milyen pompásan tanult meg tőle például németül, már pedig ezzel kevés amerikai leány dicsekedhetik! Istenkém, ha most ebből tőkét kovácsolhatna! Ha ezt a német tudását értékesíthetné!

Szinte megkönnyebbült ennél a gondolatnál. Leült és levelet írt Los-Angelesba, egy tanerőket közvetítő vállalathoz, amelyben állást kér, gyermekek mellé

egy fiatal leány számára, aki az angolon kívül tökéletesen bírja a németet is.

Három nap sem telt bele, már kapott is ajánlatot. Egy gazdag los-angelesi kereskedő gyermekei mellé német nevelőnőt keres, havi nyolcvan dollár fizetéssel, kérik a kisasszony fényképét s ha megfelel, szeretnék, ha mielőbb elfoglalná állását.

Gvendolin postafordultával küldte a fényképét és postafordultával jött rá a válasz. Kingék várják Miss Perkings Gvendolint, akinek külseje nagyon megnyerő s akiről feltételezik, hogy szeretni fogja kis növendékeit.

Szóval, hát nincs tovább helye annak, hogy a Prescott-farmon egye a kegyelem-kenyeret, össze kell szorítani a fogakat, fel kell emelni a fejet és leküzdve minden fájdalmat, el kell hagynia a helyet, ahol olyan boldog gondtalanságban töltötte napjait.

— Peggy, Peggykém, — mondta könnytelt szemekkel a gyapjas hajú öreg négerasszonynak, aki gyerekkori gondozója volt -— ne sírj utánam, mert ha sírsz, akkor én innen sohase fogok tudni elszakadni. Különben sem kell, hogy érettem búsulj, mert nekem ott, ahová megyek, nagyon jó dolgom lesz. Biztosan szeretni fognak.

— Biztosan Missykém, egész biztosan. Ki ne szeretné Gvent, aki olyan jó és szép, — sírt az öreg — ki ne szeretné[1]?

Gvendolin szomorúan mosolygott és arra gondolt, hogy a jó Istenke bizonyára haragszik rá és nem szereti, amiért ilyen árvaságra és hontalanságra kárhoztatja, de azért szólni nem szólt.

— Állatait mindig őrizni fogom, Missykém, — suttogta tovább elfúló zokogással Peggy — azoknak nem lesz hiányuk semmiben. Az új farmer megengedte, hogy a cicát elvigyem magamhoz a kertészlakba. A galambok meg lassan átszoknak majd maguktól. Nem lesz hiányuk semmiben, erről biztosíthatom Missykém.

— Tudom, tudom Peggy — nyugtatta Gvendolin az öregasszonyt.

— Mert ha egyszer hazajön, azt akarom, hogy mindent a régiben találjon.

Gvendolin arcán ugyanaz a fájdalmas mosoly
gás jelent meg.

Haza!

Lehet neki valaha is otthona újra ez a boly, amelyet mint földönfutó hagy el ezen a napon? Jöhet ő egyszer ide vissza, mint olyan, aki hazatér? Lehet számára oltalmazó fedél ez a ház, menedék ez a meghitt, kedves helyecske?

Szeméből lassan szivárgott le két nagy könnycsepp s egy fájdalmas, leheletszerű halk sóhajtás hagyta el ajkait.

Gyorsan elfordult, hogy elrejtse megindultságát, de az öreg cseléd észrevette és odaborult eléje, két kezével átölelte térdeit, gyapjas fehér fejét beletemette a fiatal leány gyászruhájába.

— Oh Miss Gvendolin, milyen rettenetes, milyen rettenetes!

— Mi a rettenetes, Peggy? — mondotta Gvendolin, erőt véve magán — az, hogy az élet szele engem is felkapott és belekergetett a forgatagába? Ugyan

Nedves zsebkendőjét néha most is lopva szeméhez szorította.

Peggy, ne gyerekeskedjél! Hidd el, minden a régiben marad. A iák ugyanúgy fognak zöldelni, a virágok rügyezni, a drága éltető nap ugyanúgy fog sütni, A világ egyenlően szép marad és az élet egyenlően gyönyörű.

Peggy felemelte a fiatal leányra csodálkozó tekintetét.

Lehetséges ez? Igazat beszél? Azt mondja, amit gondol, amit érez?

— Oh Miss Gvendolin, az igaz, hogy a nap mindig itt van és fényességet meg meleget ad, de ne felejtse, hogy ahol a nap, ott az árnyék is.

— Ügy van Peggykém, az ember legyen hát okos és amennyiben módja van, keresse fel az élet napos oldalait. Éppen ezért elég a kesergésből, ennek a búcsúnak meg kell történnie — hát — essünk rajta keresztül.

De bármily erősnek is akart látszani, mégsem ment ez az elszakadás a régi otthontól olyan könynyen! És a Los-Angeles felé vezető vonaton egy erősen kisírt szemű, gyászruhás leány húzódott meg az egyik ablakmélyedésben. Nedves zsebkendőjét néha most is lopva szeméhez szorította és olykor-olykor néma zokogás rázta meg testét.

II. FEJEZET.

Egy házasság, melyet jegyesség nem előz meg.

Gvendolin álomba sírta magát, mikor hirtelen egy erős lökésre felriadt. A vonat megállt és az utasok rémülten futkostak ide-oda a szakaszban. Némelyek izgatottan ráncigálták le az ablaküveget és kidugták a fejüket, bogy a hirtelen megállásnak okát megtudják, mások meg egyenesen le is ugráltak a lépcsőről és előre szaladtak a vonatvezetőhöz, hogy lássák, mi történt tulajdonképen.

— Talán valaki meghúzta a vészieket?

— Nyilt pályán megálltunk!

— Biztos, hogy beleszaladtunk valamibe!

— Szép kis dolog!

— Alapos késéssel érkezünk Los-Angelesbe.

Ilyen és hasonló kijelentések ütötték meg Gvendolin fülét, mikor már jött is a kalauz és jelentette, hogy a szemafor nem volt jól beállítva és a vonat belerohant a síneken álló teherkocsiba. Szerencsére semmi baj sem történt, csak a lokomotiv sérült meg egy kissé. Míg pótlás érkezik, eltarthat azonban másfél órát is. Az utasok kegyeskedjenek türelemmel lenni.

Könnyű volt azt mondani! De bizony az utasokat eléggé bosszantotta ez a késés. Mindenünnen felhangzott a zúgolódás.

— No szépen vagyok! Nem érem el a csatlakozást!

— Engem meg hiába vár ott, a vonatnál, az autó.

— Értem meg aggódik majd a feleségem.

— Azt hittem még ma lebonyolíthatom az üzletet s fordulhatok vissza. Az a fránya szemafor ugyancsak alapos kárt okoz nekem.

— Perelni fogom a Pacific vasutat.

Gvendolin némán nézett ki az ablakból. Kedves vidék tárult szeme elé. Erre még sohse járt. Ha nyílt pályának nevezték is az utasok a helyet, ahol a vonat megállt, még sem volt az olyan teljesen lakatlan. Valamilyen kiesi telep, melynek bár nem volt gyorsvonat állomása, de amelyen egy sereg szép, pirosfedelű cserépház teteje kandikált ki a lombok közül.

— Másfél órám van, — gondolta Gvendolin és a sok órás úttól fáradt tagjait kinyújtotta -— mi volna, ha lesétálnék egy kicsit erre a telepre? A többi utas is mind leszáll.

Csaknem az egész vonat kiürült. Voltak, akik bárt kerestek, hogy valamilyen frissítő itallal vigasztalják magukat, mások meg a sínek mentén levő gyepre terítették ki plaidjeiket és leheveredtek. Élvezték a jó levegőt és a szabadságot. Az úttól elcsigázott gyermekek felfrissültek, álmosságra és nyafkaságra való hajlandóságuk egyszeribe elmúlt, futkározfak és kacagtak jókedvűen.

Gvendolin, mikor leszállt a vonatról, egy magányos útra tért. Gyönyörű szép árnyékos sétaútra. melyen elszórva itt-ott egy-egy kis villaszerű ház állolt. A véletlen úgy hozta magával, hogy ezen az úton egyetlen egy járókelő sem járt és épen azért nem értette meg Gvendolin, mikor az egyik házból hirtelen egy magas, lelkész külsejű ember szaladt ki az útra, körülnézett és hevesen kezdett integetni Gvendolin felé, mintha sietve hívná.

— Biztosan nem engem keres — gondolta Gvendolin és hátrafordult, hogy lássa, kinek szól a hívás.

De mögötte nem volt egy teremtett lélek sem.

-— Halló! Halló! Szaladjon kérem — kiáltotta a lelkész külsejű ember és sietve Gvendolin felé közeledett. — Gyorsan, míg nem késő.

Gvendolin akaratlanul is meggyorsította lépteit. Az idegennel egy gyönyörű szép ház kertkerítésénél találkoztak össze.

— Feleljen kérdésemre — kérdezte az idegen, kiben most már Gvendolin határozottan felismerte a papot. — Leány ön vagy asszony?

Olyan gyorsan hadarta ezt a furcsa kérdést, hogy Gvendolint dupla csodálkozásba ejtette. Csodálkoznia kellett a kérdés furcsaságán és a módon, ahogy azt hozzá intézték.

De azért akaratlanul is válasz tódult ajkára.

— Leány vagyok! — mondotta és nagy csodálkozó szemekkel nézett az idegenre.

— Bemélcm szegény? —sürgette tovább a lelkész.

— Oh, nagyon szegény! Árva, földönfutó.

— Hála Istennek! — mondta megkönnyebbül-

ten a ielkész és kézenfogva a leányt vezette a liáz felé. — Önt a jó Isten küldötte ide. Oh, Isten jósága határtalan és útjai kifürkészhetetlenek.

— Szent Isten, — gondolta Gvendolin — mi történik itt velem! Mit akarhat tőlem ez az idegen? Talán megbolondult?

Megállt, mintha lábai gyökeret vertek volna.

A lelkész észrevette az ellenkezést.

—- Ne ijedjen meg gyermekem — mondotta. —• önre nagy szerencse vár. Azonkívül, egy haldoklóval cselekszik jót, mert hozzásegíti ahhoz, hogy egy nemes, fenkölt cselekedettel fejezhesse be életét.

Volt valami a lelkész hangjában, ami olyan hatással bírt Gvendolinra, hogy minden vonakodás nélkül lépett be vele az idegen házba. Itt a lelkész halk-suttogóra változtatta hangját és egy nagy szárnyas ajtó felé mutatva suttogta:

— Ott benn fekszik.

Aztán lassan kinyitotta az ajtót és kézenfogva belépett a fiatal leánnyal.

A gyönyörű szép nagy szobában, a nyári hőség mellett is nagy fahasábok égtek a kandallóban és szinte tikkasztóvá tették a szoba levegőjét, melyben csak egy fehérkabátos orvos és a beteg tartózkodott. A beteg néma mozdulatlanságban feküdt az ágyon, míg az orvos aggódó arccal hajolt föléje és nézte érverését.

Mikor Gvendolin a lelkésszel belépett a szobába, az orvos felemelkedett.

— Még csak néhány órája van — súgta a lelkésznek.

A beteg kinyitotta a szemét, melyben az értelem kifejezése ült és gyenge hangon kérdezte:

— Találtál valakit, Winifred?

A lelkész Gvendolinra mutatott.

— Egy szegény, árva leányt. Öt bizonyára boldoggá teszed.

A beteg kissé felemelkedett. Sápadt, sovány, elgyötört arcára kiült az öröm, amint Gvenre nézett.

— Mily kedves, széparcú gyermek! Hogy akadtál rá Winifred?

— Isten küldte utamba.

Az orvos odalépett az ágyhoz és megtámasztotta a beteg hátát.

— Jöjjön közelebb leányom — suttogta a beteg.

Szóval ön hajlandó hozzám feleségül jönni?

Gvendolin halkan felsikított és ijedten lépett hátra.

— Oh, ön hát még nem tudja! Kérlek Winifred magyarázd meg a kisasszonynak, hogy miről van szó.

— Csak sietve — sürgette az orvos és megint aggódó arckifejezéssel nézte a beteget, akinek olyan kihagyó és rendetlen volt a szívverése.

— Kisasszony, — kezdte a lelkész — az én barátom — fájdalom — meghal rövid órákon belül. Miután azonban oly vállalatnál van alkalmazásban, honnan nagy nyugdíj járna a feleségének, hát ő most, halálos ágyán gyorsan meg akar nősülni, hogy valamilyen szegény teremtést ezzel a nyugdíjjal boldogítson. A vállalat, óriási részvénytársaság, annak

az a nyugdíj kiűzetése nem jelent összeget, míg önt jólétbe helyezheti és gondtalanná teszi.

— Készen vagyunk? — kérdezte az orvos türelmetlenül.

Gvendolin ebben a percben csakugyan nem tudott gondolkozni. Mi az, ami itt vele történik? Lehetségesek ezek a lehetetlen helyzetek?! Maga sem tudta, hogy került keze a beteg forró ujjai közé és szinte gépiesen felelt a pap kérdésére. Talán álomban, vagy valami szuggesztiv hatás folytán.

— Perkings Gvendolin a nevem.

Aztán kimondta az „igent“. Miután a beteg is „igent" mondott.

Csak pillanatokig tartott az egész szertartás.

-— Más jegygyűrű hiányában fogadja tőlem ezt a gyűrűt — suttogta a beteg és kisujjáról lehúzott egy gyönyörű szép gyémánt szolitert, — viselje egészségben és gondoljon néha rám, akinek halálos óráját nagyon megkönnyehbíti a tudat, hogy önön segíthetett.

— Köszönöm uram! — suttogta Gvendolin.

Ebben a percben egy éles vonatfütty hallatszott ho a szobába.

— Szent Isten, a vonatom! — mondta Gvendolin ijedten — a vonatom elmegy!

— Siessen gyermekem, még eléri. Ez nem az indulás, csak a tolatás füttye — mondta a beteg és még egyszer megszorította Gvendolin kezét. — Isten vele! Sok, sok szerencsét az életben! Ha nem tudnám, hogy örök litra megyek, megkérdezném, honnan jött, hová megy, ki gyermeke, mi szél hozta erre? De én

már úgyse tudnék mit kezdeni feleleteivel! Hát csak siessen leánykám. Örülök, hogy ilyen virulóan szépnek láttam! Az Ég áldja!

Behunyta szemét és elnyúlt a párnán.

Gvendolin, aki már ott volt az ajtóban, valamilyen ellenállhatatlan vágy folytán visszafutott, leborult az ágy mellé és megcsókolta a beteg kézét. Szíve tele volt részvéttel.

A beteg arcára szelíd mosolygás ült. Megsímogatta Gvendolin haját.

— Milyen selymes a haja — suttogta. -— Érző, jó leány lehet. Örülök, hogy éppen őt hozta utamba a véletlen.

A lelkész kikísérte Gvendolint és egy darab papirosra felírta a los-angelesi címet.

— A többi elintézni valót majd elintézem — mondotta — és be is küldöm majd önnek Mr. Smith halotti levelét. Ilyen szép fiatal leánynál, mint amilyen ön, sohse lehet tudni, mikor kerül sor a férjliezmenetelre; nehogy aztán az iratok miatt kellemetlenségei legyenek. A nyugdíjat örök életében kapni fogja, akár férjhez megy újra, akár nem. Mr. Smith ilyen értelemben csinálta meg szerződését a vállalattal, mely neki amúgy is nagy hálával tartozik.

— Tehát Mrs. Smith a nevem? — mondotta végtelen szomorúsággal a hangjában Gvendolin.

— Igen, Mistress John A. Smith — hagyta helyben a lelkész. — Egyszerű név, Amerikában minden századik ember viseli; de azért egy sincs a sok közül, aki hozzá hasonlatos lenne! Az esze lángelme, a szíve színarany! És ennek az embernek kell elmen

nie innen. Elmenni örökre, alig harminckét éves korában. Mily kegyetlensége a sorsnak!

A vonathoz értek.

Gvendolinnak csak éppen annyi ideje volt, hogy sietve felszálljon, mikor a gőzös élesen sípolt és megindult.

— Vájjon meghallotta még ezt a hangot? — gondolta Gvendolin és olyan rettenetes fájdalom költözött szívéhe, hogy szinte felsikított bele. — Istenem tégy csodát! — fohászkodott, — tégy csodát és gyógyítsd meg Mr. John Smithet!

Ebben a percben nem gondolt magára, sem arra a sok kellemetlenségre, ami reá várna a jövőben, ha a jó Isten csakugyan meghallgatná kérését és meggyógyítaná Mr. John Smithet, akinek ő most már hites felesége és akiről a világon más egyebet nem tud, csak azt, hogy egy szegény leányt akart boldogítani élete utolsó órájában.

III. FEJEZET.

M egérkezés.

Mikor Gvendolin késő este beért a los-angelesi pályaudvarra, olyan sürgés-forgás volt ott, hogy szinte beleszédült. Nagy nehezen keresztül furakodott a tömegen és a kijárat felé tartott. Levélileg úgy állapodtak meg Kingékkel, hogy senki sem fogja várni a vonatnál, hanem hogy ő automobilt bérel és egyenesen új gazdái lakására viteti magát. Annál nagyobb volt hát meglepetése, mikor az indóház előtt egy karcsú ifjú, ujját kalapjához téve, köszöntötte és megkérdezte:

— Miss Gvendolin Perkings?

Gvendolin megállt és rámosolygott az ifjúra. Olyan jóleső érzése volt, hogy e között a sok idegen ember között akadt mégis valaki, aki legalább tud róla.

— Az vagyok.

— Joe King a nevem. Szüleim kiküldtek ön elé, mert úgy gondolták, hogy talán mégsem tud majd így egyedül eligazodni ebben a nagy városban. Megengedi?

Már nyúlt is Gvendolin podgyásza után és udvariasan kivette azt a fiatal leány kezéből.

—• Milyen kedves öntől, hogy eljött értem. Valóban hajszálon múlott, hogy elcsüggedjem, mikor ezt a rengeteg sok népet megláttam. A Prescott-farmban az egész hosszú életemen keresztül sem akadt ennyi emberrel dolgom. De hogyan ismert rám[1]?

— A gyászruháról — volt a halk i'elelet.

Gvendolin is elkomolyodott. Egy pár pillanatig némán mentek egymás mellett.

— Bili! — mondta Joe egy soffőrnek, aki az indóház fala mellől ugrott elő — itt a Miss podgyásza és a fuvarlevél, kérem váltsa ki hamarosan, hogy mehessünk.

A soffőr percek alatt elkészült a megbízatással és az utasok elfoglalhatták kényelmes helyeiket az automobilban, mely őrült gyorsasággal száguldott velük keresztül a népes utcákon.

— Itt este is ennyi ember járkál? — csodálkozott Gvendolin.

— Rengeteg sok nálunk a moziszinész. Hiszen tudja, Los-Angeles a filmek városa; már pedig a színésznép olyan, hogy nem szeret lefeküdni a tyúkokkal. Különben pedig egész nap felvételeket készítenek, játszanak, dolgoznak erősen, nem is leket rossz néven venni tőlük, ha esténként örülnek szabadságuknak, a pihenésnek, sétának.

Gvendolin összecsapta kezét.

— Ezek mind filmszínészek?

— No nem éppen valamennyien, — mosolygott Joe Gvendolin meglepetésén. — de sokan közülük.

Ez nálunk a legnagyobb ipar. Apa is filmen dolgozik.

— Azt hittem, kereskedő.

— Csakugyan az, filmeket ad el. És én is ugyanabban a szakmában dolgozom.

— Édes atyjánál?

— Dehogy, önállóan. Apám konkurrense vagyok, én is filmeket adok el s megnyugtathatom, hogy apám, Mr. King, akkor a legboldogabb, ha elhalászok előle egy-egy jó üzletet,

Gvendolin mosolygott. Az ifjú természetes és közvetlen modora nagyon megnyerte tetszését. Ha a többi King is ilyen, akkor bizonyára jól fogja magát érezni körükben.

— A város gyönyörű — állapította meg Gvendolin, amint kinézett az automobil ablakán.

— Csakugyan elég szép a fekvése és a házak spanyol stílusban tartott építkezése is megnyerő. Én nagyon szeretem ezt az én szűkebb hazámat! Emiatt sok civakodásunk van anyámmal, aki minden esztendőben átrándul Európába és az ottani szép életről meg kultúráról ábrándozik.

Megérkeztek egy nagy négyszögletes, lapos tetejű ház elé, honnan egy öreg néger szolga meg egy kínai ugrott elő, kik szolgálatkészen vették át a podgyászt és vitték be a házba.

Benn az előcsarnokban egy alacsony, leborotvált képű, mosolygós arcú, fürge, kövéres úr jött Gvendolin elé és szívélyesen üdvözölte:

— Halló, hogy van, hogy van, Miss Perkings?

— mondotta és megrázta a fiatal leány kezét. — Én Mr. King vagyok. Jól utazott, jól utazott?

Mosolygott és a kezét dörzsölte. Becsületes arcáról lerítt a jóság.

— Ügy-e feljön a feleségemhez, aki alig várja már, hogy önt láthassa! Mrs. Kingnek az európai orvos, akire nagyon sokat ad, azt tanácsolta, hogy este korán feküdjön le. Mrs. King ezt az utasítást pontosan betartja s ezért ma este is korán lefeküdt. De ha ön olyan szíves volna és felfáradna a hálószobájába . . .

— Ezer örömmel.

— Köszönöm. No, Miss Perkings — kérdezte aztán — mit szól a fiamhoz? — és büszkén nézett Joere. — Elég ügyes lovagot küldtem önért, elég ügyeset?

Gvendolin mosolygott, mikor mondta:

— Én nagyon meg voltam vele elégedve.

De Joet úgy látszik bosszantotta apja kérdése.

— Mr. King! — mondotta és visszautasítás volt a hangjában.

— Nos Master, nos? — volt erre a vidám felelet.

Ezalatt felértek az emeletre. A kedves öreg úr bekopogott a folyosó egyik ajtaján.

— Bejöhetünk, Bőse? Miss Perkings van itt!

— Tessék — hangzott belülről.

A szobában, melyben csak egy díszes nagy ágy, egy hálószekrény, egy földig érő tükör és egy-egy karosszék állt, — mindez halvány lilaszínben, egy nagy lila selyem lámpaernyő világában — feküdt Mrs. King bodros csipkefőkötővel fején és rengeteg karkötővel csupasz karjain. Ezeket a gyűrűs és kar-

pereces karokat most barátságosan nyújtotta Gvendolin felé:

— Hogy van, kedvesem? Örülök, hogy végre megérkezett. Képzelem, milyen fáradt a hosszú úttól. Frank — mondta urának — gondoskodjál róla, hogy a Miss kapjon valami harapni valót. Addig mi itt egy kicsit elbeszélgetünk.

Mikor férje kiment a szobából, maga mellé ültette Gvendolint és legelőször is arról kezdett beszélni, hogy ő milyen ideges s hogy Los-Angeles nem olyan hely, ahol gyenge idegzetű emberek jól érezhetik magukat. Eeméli, Gvendolin erős idegzetű és nem fog szenvedni a zajos város nyugtalanságától. A gyerekek nem fognak neki sok gondot adni, azt tudja, össze-vissza két kis leánnyal lesz dolga. Marion, a nagyobbik, ma holnap már tizenöt éves, a kicsi Baby pedig kilenc. Gyönyörű szőke angyal. Olyan édes, szép gyerek nincs több Los Angelesben. Ha sétálnak vele az utcán, egy-egy filmoperatőrnek mindig sikerül őt lekapnia.

— Ez engem mindig bosszant, mert a világon semmit sem gyűlölök jobban, mint a filmet — mondta Mrs. King. — Ha kilépek a házból, csak azt látom és benn a házban férjem és fiam csak arról beszélnek. Remélem önt, Miss, nem érdekli a film?

— Egész idegen dolog számomra.

— Hála Istennek! Milyen szerencse! De hogy a gyerekekre visszatérjek, szeretném, ha intenziven tanulna velük németül. Ha átmegyünk Európába, erre a nyelvre nagy szükségünk van. El sem hiszi mennyire örülnek már önnek a leánykák és hogy vár-

ják! Baby még meg is csókolta a fényképét, annyira tetszik neki az új Missy és fogadni mernék, hogy Marion, szigorú parancsom ellenére is, most ébren van és lesi a pillantot, amikor ön majd szobájába lép, mely szoba a gyerekeké mellett van, hogy átkukucskálhasson a kulcslyukon és megláthassa az ő új kisasszonyát.

— Milyen kedves!

— Igen, Marion nagyon kedves — mondta helybenhagyón Mrs. King — és én nagyon szeretem őt, bárha nem az édes gyermekünk.

— Csakugyan? — csodálkozott Gvendolin.

— Mindenki tudja ezt, sőt Marion maga is, miért ne mondanám el hát önnek? Joe már tiz éves fiú volt és én örök idők óta egy kis leány után vágyódtam. Azt hittem, sohse lesz már több gyermekem. Férjem, aki nagyon jó ember és ismerte ezt az óhajomat, egyszer San-Franciskóba utazott üzletileg és mikor hazajött, egy hároméves kicsi leánygyereket hozott nekem haza onnan ajándékba. Valamilyen árvaházból szerezte. A kis leány szép volt és kedves. Örültem neki, mint egy játékszernek. Cicomáztam, dédelgettem, eljátszogattam vele. Közben mind közelebb férkőzött szívemhez, meg Mr. King szívéhez, meg Joeéhez is. Akkor aztán, hat évvel később, megszületett a mi kis angyalunk, szemünk fénye, boldogságunk, Baby. Igazi nevén Daisy. De azért Marion továbbra is kedves gyerekünk maradt és itt nevelődik a házban.. .

Az ajtó nyílott és Mr. King dugta be rajta fejét.

— Holnap majd tovább mesélsz Miss Perkingsnek — mondotta. — Mit szólna a híres európai orvos, ha tudná, hogy még nem alszol[1]? Rögtön fordulj a fal felé Rosa! Aztán gondolj szegény Missyre is, aki annyit utazott és olyan fáradt.

— Mr. Kingnek igaza van. Menjen aludni kedves Miss. Jó éjszakát! És boldog ébredést. Remélem, jól fogja magát nálunk érezni — mondta Mrs. King és barátságosan nyújtotta gyűrűs sovány ujjait búcsúra.

— Meg vagyok róla győződve! —■ volt Gvendolin őszinte válasza.

És mikor szobájába ért, hogy a mozgalmas nap után végre nyugovóra térjen a csendes szoba meghitt nyugalmában, szívére szorította kezét.

Végre előtérbe kerülhetett az, ami a legfontosabb volt számára, ami azóta, hogy megtörtént, folyton foglalkoztatta, amit nem tudott elfelejteni egy percre sem.

S minden, minden elhomályosult emlékében: a régi otthon, az új környezet. Minden, minden, minden!

Csak az a nyári lak, az a napfényes szoba, az a beteg, sápadt, sovány férfi, ott az ágyon, azokkal a jóságos barna szemekkel, csak azok, azok töltötték b© képzeletét,

— Mr. Smitli, az én férjem! — suttogta.

Kezére nézett, eljegyzési gyűrűjére, mely egyúttal karikagyűrűje is volt.

Szemét ellepték a könnyek.

— Istenkém, miért hajtotta a sors arra a helyre!

Miért lépte át annak a szobának a küszöbét, miért kellett látnia egy embert örök távozása percében, hogy szíve új fájdalommal gazdagodjon![1]?

— Hiszen idegen volt, — mondotta magának megnyugtatásul — miért búsulsz utána, miért siratod? Egyik nap a másik után tér nyugovóra, egyik fény a másik után alszik ki, egyik ember a másikat követi az elmúlásban. Menni mindenkinek kell! Ha minden ember távozását megsiratnád, egyebet se tehetnél, csak sírhatnál napestig. Hamar, hamar, szaladj át az árnyékból az élet napos útjára és gondolj arra, hogy milyen szerencse potyogott öledbe ezen a mai utadon. Pénzt fogsz kapni mindig és állandóan. A gond nem férkőzik majd soha közeledbe. Ha itt nem tetszik az élet, mehetsz tovább. Függetlenné, szabaddá tesz majd az a nyugdíj. Vehetsz újra szép ruhákat, keresheted a szórakozást és ami fő, szíved szerint, szerelemből mehetsz majd férjhez, ha egyszer eljön az igazi . . .

Jaj! A fájdalom megint élesen nyilait szívébe, ha arra gondolt, hogy a leányálmaiban hányszor képzelte el férjhezmenetelét. Milyen mámorosán boldog lesz annak a deli, szép férfinek a karján, akinek egykor majd odaajándékozza szívét és milyen gyengéd, szerelmes szavakat suttog az majd az ö fülébe. Hogy megy majd hófehér selyemruhában, fején a mirtuskoszorúval és fátyollal, szorosan a vőlegényéhez simulva, előre az oltárhoz, az orgona búgó hangjai mellett. A templom tele lesz délszaki növényekkel, édes illatokkal, szent áhítattal és az ő szemükben ott ül majd a boldog ragyogás.

S minden, minden elhomályosult emlékében: Csak az a nyári lak . . .

És milyen más volt ez a mai esküvő!

A menyasszony, az úttól poros, fekete ruhában, a vőlegény borostás képpel, sápadtan, gyors, lázas, lihegő lélegzettel. Csak az ujja hegye pihent meg éppen az idegen forró kezében. A szoba tele volt a kámfor hódító illatával, a szent áhítat helyett pedig rémület ült a szívekben. Az orvos sürgetése, a lelkész aggodalmaskodása, a beteg apatiája és az ő idegenkedése . . . Mindez benne volt ebben az esküvői szertartásban.

— Miért, miért tévedtem oda? Miért, miért nem ellenkeztem? Mi volt, ami megbénított, ami akaratlanná tett? Hát pénzéhes, kapzsi teremtés vagyok? — gondolta Gvendolin kétségbeesetten, de aztán megállapította önmagában:

— A szeme, a szeme volt, ami megbabonázott. Azt láttam azokban a szemekben, amit a lelkész róla állított: a lángelmét és a szívjóságot és ez tett engem olyan akaratlanná.

És Gvendolin levetette magát az ágy elé és úgy zokogta fájdalmasan:

— Istenem, ne engedd, hogy Mr. Smith meghaljon. Jaj, ne haljon meg.

Ebben a percben egy puha kéz érintette vállát.

Gvendolin felriadt és a következő pillanatban már talpon is volt.

Egy karcsú, fejlődésben levő fiatal leány állt vele szemben. Barna fürtjei vállát érték, őzike-szeme különös szelidségről és hűségről mesélt. Csak épen egy hosszú hálóing volt rajta, meztelen lábán papucs.

— Miért sír úgy Miissyt — mondotta és hangja is különösen lágy volt — remélem, nem az szomorít ja, hogy ide kellett jönnie hozzánk. Azt végtelenül sajnálnám, hiszen mi már úgy örültünk önnek.

— Marion? — kérdezte Gvendolin és a bánat helyére öröm költözött szeméibe, ez a kisleány oly rokonszenvesnek tetszett neki az első pillanatra. Átfonta karjával a leányka nyakát és egy csókot nyomott arcára. — Kis Marion!

— Az vagyok Missy — mondta a leányka és rögtön viszonozta a csókot. — Milyen jó, hogy végre megérkezett! Már majd leragadt a szemem az álmosságtól, de azért mégis csak kibírtam -— tette hozzá győzedelmesen.

Apró gyermeklépések topogása hallatszott. Egy szőkefürtű, álmos kisleány, szemeit dörzsölve jött át a másik szobából és duzzogva mondta:

— Ugy-e mondtad, — szólt szemrehányóan nővérének — hogy fel fogsz kelteni, ha megérkezik az új Missy. Nem szép tőled, hogy becsaptál! — Ezzel se szó, se beszéd, felkapaszkodott Gvendolin ölébe és átölelte, álmos szemeit hunyorgatva mondta: — Még ezerszer szebb, mint a képen! Ugy-e Marion?

Szemei csaknem leragadtak az álmosságtól. Gvendolin szeretettel szorította magához a fürtös fejecskét, mely bágyadtan hullott vállára, de aztán ölbekapva könnyű terhét, átvitte a szomszéd szobába és lefektette az ágyacskájára.

— Holnap majd összebarátkozunk gyerekek, de most, egy-kettő, tessék elaludni, de rögtön.

Mosolyognia kellett ezen az első, szigorú nevelőnői parancsán, mely azonban azonnali teljesülést nyert. A leánykák szó nélkül húzták magulna a takarót és kívántak csendes, jó éjszakát.

— Milyen barátságos, kedves emberekhez tévedtem •— gondolta Gvendolin elégedetten, mikor behúzta maga mögött a gyerekszoba ajtaját. — Milyen elégedett lehetnék én ma, ha — ha az a buta szemafor véletlenül tilosra nem áll.

ÍV. FEJEZET.

Az új otthonban.

— A világon semmi kifogásom nincs az új kisasszony ellen, — mondotta Mrs. King körülbelül három-négy héttel Gvendolin érkezése után — hacsak az nem, hogy roppantul fiatal.

— Ez azonban olyan haj, amely napról-napra javul, hidd el kedvesem — felelte az ura vidám nevetéssel. — Ha a gyerekek véleményét kéred, ők bizonyára a fiatalság mellett fognak szavazni. Emlékezzél, hogy öreg nevelőnőjüket milyen előszeretettel ingerelték a kis haszontalanok! Ezzel meg a legjobb egyetértésben élnek. És az az érdekes, hogy még szót is fogadnak neki. Pedig hát Marionnál alig két-három évvel öregebb.

— He azért mégis egész komoly, felnőtt hölgy Marion mellett — szólt közbe Joe, aki szintén ott volt a szobában és valamilyen óriási terjedelmű filmujságban lapozgatott.

— Valahogyan túlságosan komoly, — mondta Mrs. King — sőt több mint komoly, bánatos. Néha rajtakapom, hogy sír. Ilyenkor aztán mindenféle

ütőn-módon el akarja magáról terelni a ügyeimet. Különben is feltűnően zárkózott. Hiába, nekem az az érzésem, hogy nem őszinte.

— Ugyan, ugyan, hogy gondolhatsz ilyet, kedves Rose! — mondta az ura.

He Joe lecsapta az újságot és arca bosszús volt, mikor mondta:

— Egyenesen rosszakaratúnak tartom anyának ezt a megjegyzését.

Mrs. King kezével legyintett.

— Ne idegeskedjél Joe. Én volnék a legutolsó, aki rosszakarattal volnék a Miss iránt. Ö nagyon kötelességtudó, kedves és jó — de amit mondtam, mondtam. A kisasszony nem őszinte, a kisasszonynak valami titka van. Az én asszonyi éleslátásom nem csal. Majd rájöttök ti is.

Joe összeráncolta szemöldökét.

Amit az édesanyja mondott, nagyon közelről érintette. Ezek alatt a rövid hetek alatt nagyon megszerette Gvendolint. Számot se tudott adni magának arról, hogy az a rokonszenv, mit a fiatal leány iránt érzett, mikor és hogyan változott olyan meleg érzelemmé, amely most már napok óta fogva tartotta. Beszélni senkinek se beszélt róla s eleinte tán önmagának se akarta bevallani. Azt hitte, hogy csak a kicsi Baby és Marion miatt keresi mindig az alkalmat, hogy Gvendolinnal együtt lehessen. De lassanként rájött, hogy Gvendolin egészen különös vonzóerőt gyakorol reá. Mióta Gvendolin a házban volt, Joe sohase járt ki már barátaival és sohasem hódolt töhbé annak az elterjedt amerikai szokásnak, hogy

valamelyik fiatal leányt meghívjon kirándulásra, vacsorára, táncra. Gvendolint mély gyásza távoltartotta minden ilynemű szórakozástól — és Joe is otthon maradt ezért mindig.

De lia visszautasította is anyja gyanúsítását, önmagában meg kellett állapítania, hogy Gvendolin valahogyan mégsem olyan könnyű, mint más fiatal leány. Azt nem lehet ráfogni, hogy komor vagy bánatos, ebben az édesanyja túloz. Gvendolin sokszor olyan vidám és kacagó, pajkos és jókedvű, mint bármily fiatal leány az ő korában. Múltkor is, mikor kimentek a kikötővárosba, Wilmingtonba, milyen víg délutánt töltöttek együtt! Ügy nevettek, mint a vásott gyerekek, mikor a magukkal hozott nyalánkságokat csere-heréitek egymás közt a rakodóparton. És a kis lányokkal is hogy barátkozik! Hogy tud nevetni hibás német kiejtésükön és milyen mulatságos módszert talált ki, hogy velük egyes szavakat megjegyeztessen. Hiszen csupa életkedv, pajzán vidámság ez a lány! Kitünően rajzol és a betűket ruhába öltöztette. Ezek a felöltözött betűk, mint szavak, egymásba karolva mennek sétálni. A lánykáknak ez tréfa, mulatság és a szó akaratlanul is bevésődik emlékezetükbe!

De vannak percek, mikor Gvendolin csakugyan önfeledten maga elé mereng és összerezzen, lia szólnak hozzá. Elhalt apjára gondol ilyenkor? Aligha. Hiszen van elég alkalma, hogy Mr. Perkingsről beszél hesson. És ő szokott is róla sokszor mesélni.

Ilyenkor, bár ott a megindultság a hangjában, de soha sincs az a fájdalmas kifejezés arcán és sze-

mében, mint azokban a pillanatokban, amikor azt hiszi, hogy senki sem látja vagy figyeli. Előfordult, hogy elragadta a fiatalos jókedv, az életöröm s ekkor hirtelen minden ok nélkül megremeg, mintha látomása lenne. Ajka elfekéredik s a könnyet alig tudja visszafojtani. Joe megfigyelte ezt rajta, látta, de magyarázatát adni még sem tudta; s most, mikor édesanyja az ö gondolatainak adott szavakat, akkor mégis, hogy saját szíve fájdalmát enyhítse, nyers visszautasítással felelt.

Lassan felállt és az ablakhoz ment. Lenn a kertben sétált a három leány, a „Heideröslein“-t énekelték, amint így fel és alá jártak együtt a kerti úton. Gvendolin és Marion egymásba fűzött karral sétáltak, mint két elválhatatlan jó barátnő, a kis Daisyt kézen vezette Gvendolin.

A kis leány tekintete véletlenül az ablakra esett és hevesen kezdett integetni, mikor odafönn meglátta a bátyját.

— Halló Joe, nem jössz le? — kiáltotta fel a fiatal embernek. — Missy német dalokra tanít minket. Olyan mulatságos! Gyere lel

Marion is felnézett az ablakra, az ő szemében is fény gyűlt, mikor meglátta odafenn Joet, de azért szólni nem szólt egy szót sem.

Gvendolin azonban hevesen tiltakozott.

— Nem, nem, szó sincs róla! Ne jöjjön le kérem Mr. Joe! Mi itt nem szórakozásból vagyunk, hanem németórát tartunk, már pedig ha ön lejön, tudom, vége a tanulásnak.

— Kendben van Miss Gvendolin. Tisztelem a kívánságát és nem megyek le. Meddig tanulnak még?

— Körülbelül egy félóra hosszat.

— Helyes, egy félóra múlva lejövök önökért és kiviszem mindhármukat Wilmingtonba. Most érkezik a Majestic és egy sereg filmszínészt hoz a fedélzeten. Ez tán érdekelni fogja.

— Meghiszem! Hiszen ez nagyszerű! Akkor hát ne töltsük az időt gyerekek! Hamar, hamar használjuk ki ezt a félórácskát!

A kerti lugasba ültek be, ahova Babynak oda volt készítve a tolla, irkája és a könyv, melyből másolnia kellett. A kisleány leült és buzgón fogott a munkához, szőke haja egészen ráborult az irkára.

Gvendolin, amint nézte a komoly kis arcot és a lassan mozgó kis ujjakat, amint erős iparkodással vezették a tollat, egészen meghatódott a gyerek szorgalmán. Magához vonta Babyt és megcsókolta.

A gyerek felnézett rá és komolyan kérdezte:

— Nagyon szeretsz engem, Missy?

•— Nagyon szeretlek, kicsikém.

— De Mariont jobban szereted?

— Nem jobban Baby, csak ugyaniigy.

Marion is odahúzodott hozzá.

— Barátnőd vagyok? — kérdezte és ráemelte szelid tekintetű, harna szemét.

— Az vagy Marion.

— Elmondanál nekem mindent? Látod, nekem csak az a vágyam, hogy neked mindent, de mindent elmondhassak.

— Bátran teheted azt, Marion.

— De nem fogsz rám megharagudni? Nem fogsz elitélni? Igazán elmondhatok mindent?

— Titok? — kérdezte a kis Baby — vagy én is meghallgathatom?

— Akár meg is hallgathatnád, mert úgyis olyasmi, amit te meg sem értesz.

— Én mindent megértek már. Mindent. És tudok is mindent. Fogadjunk, hogy azt akarod elmesélni Missynek, hogy Mr. Edwin Blacknek, mikor múltkor ki akart vinni kirándulásra, nem azért mondtál le, mert anyus korainak tartja, hogy egy tizenötéves leány fiúkkal járjon, hanem igenis azért, mert szívedből utálod őt.

Marion elpirult.

— Én nem utálom Mr. Blacket, én senkit sem utálok, de azért szívesen fogadtam szót anyusnak és nem mentem el vele, mert nekem is jobban tetszik az az európai szokás, hogy fiatal leányok, az én koromban, nem járnak sehova és senkivel kiséret nélkül.

Baby hamiskáson nevetett:

— Hiszen ha a más valaki hívott volna!

Marion még pirosabb lett.

— Daisy, — mondta most Gvendolin, ki a kisleányt mindig néven szólította, ha tanítónői szigorral akart fellépni — tessék hozzáfogni a másoláshoz, így sohse készülsz el vele! Már pedig amíg le nem írtad ezt az oldalt, nem autózol Wilmingtonba.

És Mariont karonfogva kivezette egy kerti padra, hogy háborítatlanul beszélgethessenek.

— Oh Missy — mondta most Marion és szeme tele lett könnyel — én olyan szerencsétlen vagyok!

. . . én olyan szerencsétlen vagyok.

— Szent Isten, mi történt 1 — kérdezte Gvendolin aggodalommal.

— Babynak csakugyan igaza volt, Baby nagyon is jól látja a dolgokat, én ki nem állhatom Mr. Blacket.

— No és az olyan nagy baj?

— Az nem baj, csak az a baj, hogy Mr. Black azt mondta, hogy ő szeret engem és hogy három év múlva elvesz feleségül.

— Mert ő mondta, még nem kell okvetlenül hozzá menned — mosolygott Gvendolin.

— De Mr. Black, Joe üzlettársa és jó barátja és — és — itt a fiatal leány megint sírásra fakadt — az a legrettenetesebb, hogy Joe egy idő óta már nincs az ón pártomon. És mikor múltkor Mr. Black meghívott, akkor azt mondta, hogy csak menjek vele. Ezt Joe eddig sohse tette . . .

— Nincsen abban semmi, Marion. Joe most már nagy leánynak tart, eddig kicsi voltál. . .

— Oh, nem az az ok. Én tudom, hogy mi az oka Joe megváltozásának. Én tudom . . .

Elhallgatott és ránézett nagy szomorú szemeivel Gvendolinre.

— Te nem vetted észre? Te nem tudod? — mondta aztán halkan.

— Mit? — kérdezte Gvendolin gyanútlanul.

— Joe szerelmes beléd, — mondotta Marion határozottan — Baby is tudja. Már a második héten szerelmes volt beléd. És azért mindegy neki, hogyha el is megyek Mr. Blackkel — mert én már semmi se vagyok neki, velem már nem törődik, én akár meg is

halhatok tőle, — folytatta Marion és halkan felsírt — pedig én úgy szeretem őt!

Gvendolin felállt, fehér arcáról eltűntek a piros rózsák. Egészen megijedt attól, amit ez a fiatal lány neki mondott.

— Kicsi csacsi gyerek, mi mindent nem találsz te ki! így van az, ha kisleányok olyan dolgokról beszélgetnek, ami nem nekik való.

— Haragszol MissyÜ — kérdezte ijedten Marion. — Haragszol[1]? Látod, ezért nem mertem neked szólni. Hát tehetek én róla, hogy olyan féltékeny vagyok rád! Joe szeret téged, — bizonygatta komolyan — ami nem is csoda, hiszen olyan gyönyörű vagy! Én is téged szeretnélek, ha választanom kellene.

— Marion, kérlek, hagyj fel ezekkel az ostobaságokkal — mondotta Gvendolin összeráncolt szemöldökkel. — Én egy percig sem gondoltam Jóéra másként, mint barátra s nem is fogok soha az életben másként érezni iránta ■— e felől megnyugtathatlak. Egyben arról is biztosíthatlak, hogy félremagyarázod Joe érzelmeit, — folytatta Gvendolin, de most már nem volt olyan határozott éle szavainak, mint az előbb. — Annak azonban nagyon örülök, hogy így kiöntötted előttem szívedet. Mint nevelőnőd és jó barátnőd igenis javasolni fogom most már én is, hogy őszre, egy-két esztendőre intézetbe küldjenek.

Marion elfehéredett.

— Képes volnál rá, Missy? — kérdezte halkan.

— Nagyon üdvösnek tartanám számodra, Ha egy tizenötéves kisleány szerelmes és féltékeny, annak csak egy orvosságot tudok — a nevelőintézetet.

Marion szeme tele lett könnyel.

— Miért kellett így csalódnom benned, Missy! Nem, sohasem hittem volna, hogy ilyen kegyetlen tudsz lenni!

Gvendolin szomorúan mosolygott és különös gyengédséggel ölelte magához a fiatal leányt.

— Drága, édes Marion, bennem sohasem fogsz csalódni. Ha azt ajánlom, hogy intézetbe menj, azért teszem, mert tudom, hogy azok alatt az évek alatt tisztába jössz majd önmagaddal és meglátod, vájjon igaz és állhatatos volt-e az a gyerekszerelem, amit Joe iránt érezték? És Joe számára is meglepetés leszel, ha te, akit mindig kis hugocskájának nézett, mint idegen, felnőtt hölgy térsz vissza hozzá. Ami pedig engem illet, ígérem, hogy Joet mindig távol tartom majd magamtól. Ismétlem, nem hiszem, hogy szerelmes belém, de ha az volna, akkor rajta leszek, hogy kiábrándítsam magamból. Nos, meg vagy velem elégedve? Bízol bennem? Hiszel nekem?

Marion elgondolkozva nézett maga elé.

— Bízom benned, hiszek neked! — mondotta halkan — te nem lehetsz más, csak becsületes és igaz.

Ebben a percben Mr. King, Mrs. King és Joe kíséretében a kerti úton egy postás közeledett a pádhoz, melyen Gvendolin ült. Mikor a lugas mellett elmentek, Baby felpillantott az irkájából és meglátva a szokatlan menetet, ő is hozzájuk csatlakozott.

Valami rossz sejtelem szállotta meg Gvendolint. Kingék arcán olyan furcsa, feszült kíváncsiság kifejezése ült. Gvendolin felállt és érezte, hogy térdei remegnek.

— Mr. John Smith özvegyét, Gvendolin Perkingset keresem, — mondta a postás és kinyitotta a táskáját — a Pacific vasút részvénytársaságtól hozom az ötszáz dollár havi nyugdíjat.

Gvendolin úgy érezte, mintha ököllel a szívére csaptak volna. Megingott. A padba kellett fogódznia, hogy el ne dűljön. A fájdalom összeszorította ajkait. Némán írta alá a nyugtát, vette át a pénzt és imbolygó léptekkel, nem törődve a többiek jelenlétével, bement a házba.

A postás ujját kalapjához emelve, köszönt és ment.

Egy pillanatig néma csendben állt még a King-család, de aztán megszólalt Mrs. King:

— Nos, kinek van jó szeme? Ugy-e megmondtam. A miss nem is miss, hanem Missis. Ez hát a titok!

Mr. King fejét ingatta:

— Ilyen fiatal és már özvegy, szegény!

Joe az ajkát liarapdálta:

— Tehát özvegy — mormolta.

Marion nem szólt semmit, de arra gondolt, hogy Gvendolin talán még sem olyan őszinte és igaz, mint amilyennek ő eddig hitte, a kicsi Baby pedig felkiáltott, nagy csodálkozással hangjában:

— Ötszáz dollár! Hiszen az nagyon sok pénz. Miért megy nevelőnőnek a Missy, ha oly sok pénze van! Mondd anyus?

V. FEJEZET.

A gyerek özvegy.

Mikor Gvendolin leiért szobájába, rávetette magát a pamlagra és száraz, könnytelen szemekkel, merev mozdulatlanságban feküdt ott.

— Meghalt! Szóval hát mégis meghalt! Minden forró óhaj, fohász, imádság, könyörgés hiábavaló volt, Mr. Smith meghalt!

Ezekben a hetekben csupa reménykedés volt, bizakodás. Azt hitte, ha Mr. Smith meghalt volna, a nyugdíjnak már rég itt kellett volna lennie. Valamilyen bolondos sejtése mindig azt súgta, hogy Mr. Smith meg sem halt, hogy az a házasságkötés ott csak valami álom volt, vagy tréfa — hogy Mr. Smith meggyógyult és tudja Isten merre van a nagyvilágban. Ügy képzelte, hogy azt a házasságkötő iratot összetépték, mint valami szükségtelen kis papírlapot. Az orvos nem tesz senkinek sem említést róla, mert hiszen akkor csak a maga csúfos kudarcának históriáját kellett volna bevallania, mert ha az orvos nem készíti elő betegét a halálra, az bizonyára nem házasodik meg olyan Hiibele-

Balázs módjára. Ami pedig a lelkészt illeti, — a lelkész Mr. Smith barátja — hiszen a beteg mindig keresztnéven szólította, az hát bizonyára örök életében hallgatni fog erről a házasságkötésről.

De most itt a bizonyság, a nyugdíj. Ami eddig kétséges lehetett, most egyszeribe bebizonyosodott. Hivatalos jelentés a vállalattól, melynek alkalmazottja volt Mr. Smith. Itt hát félre kell tenni egyszer és mindenkorra minden oktalan reményt, remegő bizakodást. Mr. Smith meghalt.

Gvcndolin felült a pamlagon és a pénzutalványt, melyet eddig görcsösen szorított ujjai közé, az ellenségeskedés és undor tekintetével mérte végig.

— Minek ez nekem, minek, oh, hogy utálom!

De aztán hirtelen eszébe jutott az a jelenet, mikor Mr. Smith azt mondta, hogy halálos órájában milyen örömmel tölti el a tudat, hogy valakin segíthet; és ekkor Gvendolin egyszerre megenyhült. — Végre, végre utat találtak a könnyek és hangos, fájó zokogás tört ki a meggyötört teremtés ajkán:

— Szeretem ezt a pénzt és szeretni is fogom mindig — zokogta. — Valahányszor jönni fog, úgy fogom érezni, hogy egy üdvözlet: *Tőle*.

Sokáig sírt így s valahogy megkönnyült ebben a heves zokogásban. Még folytak könnyei, mikor kedves emléktárgyai közül kikeresett egy elefántcsont dobozt, mely anyjától maradt még rá és a dollárosokat gyengéd ujjakkal abba helyezte be.

— Özvegy vagyok, — suttogta — John Smith özvegye.

Elmerengve nézett maga elé, aztán eszébe jutott, hogy milyen furcsa, világításban állhat ő most a King-család előtt. Minek nézhetik? Szélhámosnak, aki igazi nevét eltitkolta. De hát hazudott ő? És említhette-e eddig különös házasságát?

Az a titkos érzés, amely ezekben a hetekben uralta, már tudniillik, hogy Mr. Smith életben maradt, késztette legfőképpen a hallgatásra. Nem hitte önmaga sem, hogy ő Perkings Gvendolinon kívül még más valaki is. Ügy érezte, hogy sokkal nagyobb jogtalanságot követ el, ha a Smith nevet használja, mintha egyáltalában nem beszél különös házasságáról.

Arra, hogy a nyugdíja megjöjjön és ha igen, hogy ebben a formában, sohse hitte volna. Erre a nyugdíjra egyáltalában nem is igen gondolt s ha át is surrant lelkén fájó gondolata annak, hogy esetleg megkapja ezt a pénzt, úgy gondolta, hogy az zárt, lepecsételt borítékban jön majd és olyan formában, ahogy ő megadta a címét. „Gvendolin Perkingsnek, Mr. Kingnél, Los-Angeles.“ Azt, hogy már a címzés így teljesen árulójává legyen különös házasságának, sohse hitte volna, különben előkészítette volna rá előre a talajt.

Most már persze késő! Azt a színezetét a dolognak, hogy ő eltitkolta a valót, már nem mossa le róla semmi! Vájjon, hogy viselkednek most majd vele szemben? Tarthatatlan lesz maradása? Milyen kár lenne, mikor ő úgy szereti valamennyibbet! Milyen csend van a házban! Biztosan kiutaztak mindannyian a kikötőbe! Nagy izgalmában és önfeledt-

gégében nem is hallotta a gyerekek készülődését a szomszéd szobában. Lassan, vonszoló léptekkel ment át a másik szobába, ahol legnagyobb meglepetésére ott találta Mariont, aki komoly arckifejezéssel, mozdulatlanul ült egy széken.

— Marion, — kezdte Gvendolin — te itt vagy?

-— Itt — volt a rövid, komor felelet.

— És a kicsi?

— Kiment velük Wilmingtonba.

— És te, te miért nem mentél velük, Marion?

— Melletted akartam maradni Mi . . . — mondta egészen halkan. Missyt akart mondani, de a szó torkán akadt, csak nem szólíthat kisasszonynak egy asszonyt!

— Marion! — mondta Gvendolin egészen elérzékenyedye. — Marion — és a leányka felé nyújtotta mind a két kezét.

De Marion visszahúzódott.

— Haragszol? — kérdezte Gvendolin és egészen elsápadt.

— Igen, haragszom, — mondotta a fiatal leány és sötét arcbőrét elfutotta a pír, szelíd szemében a harag tüze gyűlt, — haragszom, mert a világon téged szeretlek a legjobban. Joe kivételével természetesen — tette hozzá őszintén — és csalódnom kellett benned. Te, te hazudtál Mi . . .

Gvendolin halkan felsikított.

— Miért mondtad ki ezt a csúnya szót, Marion! Én nem hazudtam!

— Hát . . . hát nem vagy Mrs. Smith? — csodálkozott Marion.

— Az vagyok! Fájdalom, az vagyok!

—■ Akkor[1]? ■— Oh most már értlek! Most már mindent értek. Utáltad Mr. Smithet és azért nem akartad nevét viselni. Ügy-e, mondd, úg'y-e így volt?

Gvendolin bánatosan rázta fejét.

— Én nem utáltam Mr. Smithet. Én szerettem öt.

S a könnyek, melyek egy darab időre elapadtak, most megint bő sugárban omlottak végig arcán.

— Marion, — mondta Gvendolin és fájdalmasan kulcsolta össze kezeit — az előbb arra kértél, hogy barátnőd legyek s most pedig én kérlek arra, hogy ne vond meg tőlem barátságodat. Nézd, oly egyedül vagyok és úgy vágyom arra, hogy szeressenek. Senkim, senkim sincs a világon, csak ez az én nagy bánatom, melyről nem tudok és nem akarok beszélni. Ha valakinek el fogom mondani egyszer házasságom történetét, mely a legkülönösebb házasság volt a világon, úgy az te leszel. Akkor aztán meg is fogod érteni és meg is tudod majd bocsátani, hogy miért akartam én csak Gvendolin Perkings maradni. He addig várj türelmesen és szeress — ha tudsz — az egyetlen titok dacára is, mely közöttünk lesz. Akarod?

Marion az egész idő alatt, míg Gvendolin beszélt, feszült érdeklődéssel figyelt. Pillanatnyi habozás után mondta:

— Akarok Mi . . .

Gvendolin bánatos arcán egy gyenge kis mosoly futott végig.

— Látom, hogy nehezedre esik Missynek szólítani. Nevezz ezentúl Gvennek, édes atyám is így szólított.

A két leány összecsókolódzott.

— ígérem Gven, hogy soha-soha se akarok majd titkodba behatolni — mondotta Marion. — Ha tudnád, mit szenvedtem ma délután éretted, hogy fájt a szívem, mikor oly hevesen hallottalak zokogni. A legszívesebben berohantam volna hozzád . . .

— Olyan nagyon sírtam?

— Rettenetesen! De hát miután az a sírás a titkoddal van egész biztosan szoros összefüggésben, liát ne beszéljünk róla többet.

— Ne beszéljünk róla! Most csak azt szeretném tőled tudni, mit szóltak anyáék a dologhoz?

— Oh rengeteget! Apa, akivel mindig elszalad a jó szíve, csak sajnálkozott. Anya, aki nem kevéssé büszke éleslátására, győzedelmeskedett, mert ő már régen hangoztatja, hogy te valami titkot őrzök Baby csodálkozott a gazdagságodon és Joe — nos Joe, ala posan le volt törve.

— Hogyan?

— Hát kérlek, valóban nem kis csapás lehetett számára, mikor ő azt hitte, hogy egy fiatal leányba szerelmes, aztán arról kisül, hogy özvegy, — mondta Marion és hirtelen elhallgatott — pardon, erről nem szabad beszélni, mert hiszen ez már megint a titokhoz tartozik — — —

A házirend az volt Kingéknél, hogy az estebéd után a kicsi Baby még ugrálhatott egy ideig a kertben, de azután nyugovóra, kellett térnie, míg a család többi tagja még tovább élvezhette az est csendjét és szépségét. Babynek ez a lefekvés sohasem volt nagyon ínyére és erősen tiltakozott az

ellen, hogy ő belőle olyan kisleányt csinálnak, akinek már kilenc órakor ágyban kell lennie. Mióta Gvendolin volt azonban a házban, valósággal örült annak, hogy félrevonulhat. Engedelmes-szeliden nyújtotta kezét fiatal kisasszonyának és sietve végezte az esti mosdást, csakhogy minél előbb ágyba kerülhessen, mert ilyenkor Gvendolin mindig odaült a kisleány ágyaszélére és mesélt. Nem tündérmesék voltak ezek, hanem a való élet történetei. A kis Baby lassanként úgy ismerte már a Prescott-farmot, mintha ott nőtt volna fel. Képzeletében ő is hadakozott Jimmyvel és Beckyvel, Gvendolin gyerekkori pajtásaival, hancurozott az angora cicával, tanította „vigyázz"-ra Lordot és Ladyt, lovagolt vad iramban a ponnyn, erős tenjiiszharcokat és krocketharcokat vívott meg Mr. Perkingssel, ismerte Peggy valamennyi meséjét és szokásait és azt a meghitt kis helyecskét a kertben, ahol Gvendolin hálóhintája volt kifeszítve.

Ezen az estén a kisleány a szokottnál is gyorsabban vetkőzött le és került az ágyba. Az egész idő alatt nem szólt egy szót sem, csak lesve figyelte Gvendolin arcát, melyen még erősen meglátszottak a sírás nyomai. Mikor már esti imáját is elmondotta, kérdezte szerényen:

— Máma nem fogsz mesélni[1]?

— Miért ne, Babykém? — mondotta megadással Gvendolin. — Csak mondd meg, miről meséljek?

— Az uradról, Mr. Smithről, — kérte a gyermek, — róla soha, sohasem meséltél még! Milyen volt: szőke, barna, magas, alacsony, kékszemű vagy íekctcszeműl Vidám volt mint apus, vagy komoly,

mint Mr. Black? Oh, mesélj nekem róla sokat, sokat, egészen addig mesélj, míg elalszom.

Jóérzéssel elnyújtózkodott puha ágyacskájában, s mint akire most valami nagyon érdekes hallani való vár, feszült érdeklődéssel szegezte tekintetét Gvendolin arcába.

Gvendolin maga elé merengett.

— Hogy milyen volt, Baby, — mondotta halkan, mialatt merően belenézett a semmiségbe — hogy milyen volt, oh, arról nehezemre esik beszélni! De tudom, hogy nálánál különb férfiút sohasem láttál! A haja sötét volt, szeme barna és lígy tudott nézni ezekkel a szemekkel, úgy, hogy egy pillanat alatt meg tudta hódítani a szívemet. — A szava mindig jóságos volt, mert jóságosak voltak a cselekedetei is, de ha nem is tudott haragudni, akaratában hajthatatlan volt, férfias, erős. Olyan, mint amilyen a regények eszményképe, ő volt a csüggedtek gyámolítója, a szegények segítője, hozzá nem fordult senki hiába, bőkezűen, teli kézzel osztogatott. S ha adhatott, olyankor volt a legboldogabb . . .

— És téged nagyon szeretett? — kérdezte a kicsi; a wilmingtoni kirándulás nagyon kimerítette, már alig birta magát ébren tartani, de ez a kérdés élénken foglalkoztatta.

— Nagyon, — mondta gondolkozás nélkül Gvendolin — szépnek talált és örömét lelte abban, hogy szép vagyok, hajamról azt mondta, hogy selymes ...

Gvendolin elhallgatott, a kicsi aludt, mesélnie nem kellett már, de képzelete szabadon vihette tovább — és vitte is, hihetetlen vakmerőséggel. Látta

Mr. Smithet viruló egészségben, délcegen, amint vállalata hivatalos helyiségében tárgyal, rendelkezik, látta társaságban, ahol körülfogták és figyelve hallgatták szavát, látta vakmerő lovaglási bravour közben, látta golfnál, tennisznél. Képzelete hol frakkba öltöztette és estélyekre vitte, hol fehér vászonruhába, egy tengerparti fürdőhely strandjára helyezte. De bárhol is volt, mindenütt deli volt, kedves, szép, délceg és megnyerő, olyan, hogy halálos szerelemre tudta gyújtani a fiatal leányszivet.

Gvendolin felsóhajtott, felállt és mint egy alvajáró, lassú léptekkel ment az ajtó felé.

A nyitott ajtóhoz támaszkodva ott találta Mariont.

— Ne haragudj, Gven, — mondotta a fiatal leány — hogy itt álltam az egész idő alatt és végig hallgattam mindazt, amit Babynak meséltél. Milyen nagyszerű, hogy a kicsikét nem köti semmiféle szó és ő bátran kérdezhetett, így legalább én is megtudtam valamit Mr. Smithről. Istenem, micsoda pompás ember lehetett a te férjed, Gven!

VI. FEJEZET

Amelyben egy félreértést félremagyaráznak.

Másnap délelőtt Gvendolin a két leánnyal együtt bement Los-Angeles legszebb virágüzletébe és ott egy gyönyörű koszorút rendelt, a gyászszalagon ezzel a felírással:

„John Smithnek — gyászoló özvegye.**

A koszorút ládába tették és úgy küldték a Hewers-telepre. Kíséretül Gven néhány sort csatolt a hewersi lelkészhez intézve, amelyben nagyon kéri, hogy helyeztesse a koszorút Mr. John Smith sírjára.

Ezek a küldemények minden hónapban ismétlődtek. Valahányszor megjött az ötszáz dollár, Gvennek első dolga volt, hogy megemlékezzen Mr. Smithről, háláját iránta lerója és szeretetének valami útonmódon kifejezést adhasson. Csakhogy a szalagfelirások mindig változtak, Minél jobban távolodott időben Mr. Smith halálának napja, annál több gyengédséget és szerelmet árultak el ezek a feliratok. A második hónapban a „gyászoló özvegy“-ből már „bánatos özvegy** lett — a harmadikban „szerető hitves“ s aztán „Szeretett férjének — örökké bánkódó

hitvese", majd „Johnnak — Gven", „Drága, kis urának — vigasztalan asszonykája", „A viszontlátásra!" És így tovább és így tovább. Gven szinte túlzásba vitte a kegyeletet és a leánykák néma meghatottsággal nézték gyászát és tisztelettel viseltettek iránta.

Az első nyugdíj-nyugta érkezését követő napokon nagyon feszült volt a viszony Gvendolin és kenyéradói között. Látszott, hogy valami van a levegőben. Mr. Kingnek nehezére esett jóságos arcára némi szigort és komolyságot erőltetnie, de azért ő is visszahúzódott és lehetőleg kerülte Gvendolint. Mrs. King csak éppen a legszűkebbre szorította vele a társalgást és Joet azóta csak épen az étkezésnél látta.

De ez a tarthatatlan állapot, hála Istennek, csak rövid ideig tartott.

Körülbelül nyolc nappal a nyugdíj érkezése után, Mrs, King szobájába kérette Gvendolint.

— Foglaljon helyet kérem és ne vegye rossz néven, ha néhány őszinte szót kívánok önnel beszélni.

Gvendolin elpirult. Érezte, hogy most szemére vetik majd titkát. Arra is gondolt, hogy talán örökre útjára bocsátják és szíve — ennél a gondolatnál -- összeszorult. A kis Babyt nagyon megkedvelte és Marion — Marion igazán szívéhez nőtt . . .

Szó nélkül ült le, Mrs. Kinggel szembe és kérdőfélőn emelte rá tekintetét.

— Nem akarok titkot csinálni az ügyből, —- kezdte Mrs. King — és ezért elmondom, hogy igenis, egészen meglepetésszerűen ért minket a hír, hogy ön Mrs. Smith és nem Gvendolin Perkings,

— Bocsánat, asszonyom, de én Gvendolin Perkings is vagyok.

— Bocsánat, asszonyom, de én Gvendolin Perkings. Nos hát ön ezt a mi meglepetésünket nem veheti rossz néven és azt sem, hogy ezek után információkat szereztünk he önről . . .

Mrs. King elhallgatott és élesen, átható tekintettel nézett Gvenre, aki lehajtotta fejét és halkan felsóhajtott.

— Ez az asszony mindent kifürkészett — gondolta magában.

De tévedett. Mrs. King csak szeretett volna mindent kifürkészni! S amit a szavak nem árultak el, azt az arcról akarta leolvasni.

— Nos, hát bevallom, hogy a legkitűnőbb információkat kaptuk önről. Tudom, ki volt édes atyja és milyen a Prescott-major, ahol nevelődött. Tudom, milyen tanulmányokat folytatott s milyen könyveket olvasott. Tudom, honnan kapta ruháit és ki volt a társasága, csak egyet nem tudok és ezt kutatóim se tudták felderíteni, hogy ki volt a férjei

— Mr. Jolin A. Smitli — mondta Gvendolin és egy gyenge kis mosoly surrant végig arcán — a Pacific vasút alkalmazottja.

— Ennyit én is tudok róla. De csak ennyit. No de hát ne gondolja, hogy én ki akarom önből titkát erőszakolni! Házassága talán édes atyja előtt is titok volt, mert hiszen a Prescott-majorban egészen elutazása órájáig ön csak mint Miss Gvendolin Perkings szerepelt. Mindez feltevésem mellett bizonyít. Elég hiba, hogy nálunk Amerikában ilyen könnyen

megy a házasodási Két fiatal elindul együtt sétálni, az apa gyanútlanul engedi őket htjukra, séta közben hirtelen eszükbe jut, hogy ők szerelmesek egymásba, betérnek a legközelebbi lelkészlakba és összeházasodnak. Az úton visszafelé azután arra gondolnak, hogy talán mégse cselekedtek helyesen és otthon apának nem is említik a dolgot. így maradnak aztán a Mrs. Smithek Gvendolin Perkingsek.

Ránézett Gvenre, aki olyan szomorú arccal ült ott vele szemben.

— Igen, igen, így lehetett ez Missy. Én már mindent tudok, ha ön nem is akar róla beszélni. Ön oly fiatal, szinte gyermek még, ilyenkor könnyen követ el az ember ostobaságokat. Édes atyja bizonyára tudta, hogy Mr. Smith tüdővészes és azért ellenezte a házasságot vele. Erre ön mit teszi Csacska gyermekésszel, titokban egybekel szerelmesével. Hogy atyja milyen helyesen gondolkodott, annak legjobb bizonyítéka az ön korai özvegysége.

Csak ne volnának olyan szomorú dolgok azok, amikről Mrs. King itt beszél és szabadna mosolyogni ez asszony gondolatainak vakmerő szárnyalásán!

Gvendolin még jobban lehajtotta fejét, míg Mrs. King folytatta:

— Lássa, ezért szeretem én jobban az európai szokásokat! Oh Európa egyetlen a maga nemében! Micsoda formaságok és előkészületek előznek meg ott egy házasságkötést. A fiatalokat kihirdetik, teljes három hétig, aztán egy egész sereg írást kell beszerezniük az esküvő előtt s főleg — ez a legfontosabb — nem házasodhatnak szülői beleegyezés nélkül.

Bizony sok bajtól menekülnének meg a mieink is, ha az elnök nálunk is törvénybe iktatná ezeket a házassági formalitásokat.

Az előbbi pajkos kedv helyett most hirtelen igazi szomorúság szállta meg Gvendolint. Arra gondolt, hogy bizony nagyon jó dolog lett volna, ha az ő házasságkötése elé is komoly akadályok gördültek volna, hiszen ha nem menne Amerikában olyan könnyen a házasságkötés, az ő szívót sem terhelné most mindig egy fájó emlék...

— Szent meggyőződésem, — folytatta Mrs. King — hogy velem együtt sokan vannak itt Amerikában, kik a házasságkötési törvény szigorítását követelnék. Csak bocsátanak szavazás alá ezt a kérdést, én határozottan az európai módszer mellett döntenék. És ön?

Kérdőleg nézett Gvendolin arcába, ki ebben a percben nagyon is átérezte amit mondott:

— Én is, asszonyom.

Mrs. King arcán győzedelmes mosoly vonult végig. Gvemdolinnak ez a beismerő vallomása, ime az ő feltevéseire nyomta rá az igazság bélyegét. Szóval minden úgy volt, ahogy ő azt képzelte. Egészen megnyugodva mondotta hát:

— örülök, hogy egy véleményen vagyunk, mindezek után azt is megmondhatom, hogy bár rosszul esett titkolódzása, ezer mentséget találok az ön számára és nem neheztelek érte. Borítsuk rá a feledés fátylát. Gyermekeim szeretik önt és férjem, valamint én is nagyon meg vagyunk elégedve az ön működésével. Baby hihetetlenül haladt a német nyelv-

ben ezek alatt a hetek alatt és Marion is elsőrendűen fejlődik. Minden szülő örömét lelheti benne. Mit kívánhatnék egyebet"? Azonkívül — bevallom — meghat a tény, hogy ön, aki olyan bőséges havi járulékkal rendelkezik, hogy abból kényelmesen megélhetne — mégis a munkát választja — és a teljes szabadság helyett a lekötöttséget házunkban. Ez arra vall, hogy ön első sorban nagyon tiszteletreméltó elvekkel rendelkezik, másodsorban, hogy szereti gyermekeimet, Ezért pedig nagyon hálás vagyok önnek Mrs. Smith. Azért hát, én kérem önt, maradjon nálunk és éljen velünk, míg örömét leli benne; mi meg azon leszünk, hogy lehetőleg elfelejtessük önnel a múlt bánatait.

Gvendolint egészen meghatották ezek a szavak. Csodálatos, hogy ez a nő, aki olyan nagy fontosságot tulajdonít a szép ruháknak, az ékszereknek, aki olyan fontos személynek tartja mindig önmagát, alapjában véve mennyi jóérzéssel bír és milyen igazi szívjóságot rejt felületes lénye! Nem Marionnak is anyja, anyja helyett? Soha, egy percre sem érezteti azzal az elárvult gyerekkel, hogy kegyelemkenyeret eszik s most, hozzá is, milyen emberien szép és jóságos szavakat intézett!

Gvendolin felállt és egészen elérzékenyedve mondotta:

— Köszönöm jóságát Mrs. King. Igazán nagyon hálás vagyok érette, annál is inkább, mert aPrescott-farm után ez a hely itt a legkedvesebb otthon számomra.

Mrs. King elégedetten mosolygott.

— Ennek nagyon örülök — mondotta. — I)e most nem akarom tovább tartóztatni, hallom a gyerekek keresik.

Mikor Gvendolin kiment, az ajtóban Mr. Kinggel talákozott, aki éppen feleségéhez tartott.

Arcán a régi, elégedett, széles mosolygás ült, mikor kérdezte:

— Nos rendben vagyunk? Rendben?

— Oh igen, Mr. King — mondta Gvendolin.

— No ennek nagyon örülök, ■ igazán nagyon örülök. Bravó Rose, derék asszony vagy. Aztán csak fejet fel, Miss Gvendolin, vagyis hát Mrs. Smith, csak fel a fejet! Ügy látja meg az ember az élet igazi szépségeit, úgy bizony. Szóval hát minden újra a régi rendben van, no ennek igazán örülök.

S hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, mosolygós arckifejezéssel vagy tízszer is megrázta egymás után Gvendolin kezét.

Alig, hogy Gvendolin betette maga után az ajtót, Mrs. King élénken mesélte el urának az újabban szerzett tapasztalatait.

— Meg vagyok róla győződve, hogy megbánta házasságát, — mondta élénken — kérlek, azt mondta, a saját szájából hallottam, hogy ő is szívesen eltörölné az amerikai házassági törvényt. Nos erről mi egyébre következtetsz? Aztán meg azt is elárulta, hogy a Prescott-farm után ez itt a legkedvesebb otthona. Hát ehhez mit szólsz? A Smith-féle otthonról egy szót se említ. Ez a hallgatás mindennél többet mond nekem, mindennél . . ,

De ha Mi[1], és Mrs. King meg is békült, Joe annál inkább éreztette csalódása feletti bosszúságát. Még hetek múlva is csak a legszűkebbre szabta meg a Gvendolinnal való érintkezést, s a rendes, udvarias köszönésen túl alig váltott vele szót. Ha Marion vagy Baby meghívták, hogy kirándulásaikon vagy sétáikon velük tartson, Joe azt mindig a leghatározottabban utasította vissza. Ezekben az időkben esténként mindig kijárt, s a vasárnapokat meg ünnepnapokat állandóan a szülői házon kívül töltötte.

Míg a többiek mindezt egészen rendben és természetesének találták, Marion nagyon búsult miatta. Éber szemekkel figyelte Joe minden cselekedetét, mozdulatát s nem egyszer nehéz sóhajtás kelt ajakán, mikor látta, hogy Joe veszi a kalapját és komor képpel elhagyja a házat. Egy ilyen alkalommal megleste a kertben a fiatalembert és azzal az ürüggyel, hogy kikíséri a kapuig, ott lépdelt mellette, míg végre bátorságot vett magának és halkan szólt:

— Nem haragszol meg, Joe, ha kérdezek tőled valamit? •

— Ugyan Marion, hát haragudtam én rád valaha, ha kérdéseiddel hozzám fordultál?

Ez olyan kedvesen és barátságosan hangzott, Marion bátorságot merített belőle, annál is inkább, mert Joe biztatóan és testvéri gyengédségben öltötte karját az övébe.

— Haragszol Gvendolinra?

Joe megállt és kutatóan nézett a kislány arcába.

— Miért kérdezed, Marion? — mondta halkan.

— Mert tudom, hogy szereted Gvendolint, de mióta megtudtad, hogy özvegy, hirtelen távol tartod magad tőle. Gyötrődsz, szomorú vagy, sápadt és boldogtalan. Én, én ezt nem bírom nézni, én, én úgy sajnállak — mondta Marion és mert nem bírt tovább uralkodni érzelmein, felzokogott.

Joe összeráncolta szemöldökét. Nem találta helyénvalónak, hogy éppen ez előtt a kislány előtt tárja ki szívét, akit olyan teljesen gyermeknek tartott; másrészt azonban mélyen meghatotta az az igazi részvét, mely Marion szavaiból kicsendült.

— Nem haragszom rá Marion, csak sok minden elszomorít, főként özvegysége — mondotta és elgondolkozva cirógatta Marion haját. Egy szóval sem tagadta szíve érzelmeit.

— Miért, hát özvegyasszonyt nem vehetsz el feleségül? — kérdezte Marion és remegve emelte rá tekintetét.

— Oh, hogyne, nem ott van a hiba. De látod, Gvendolin nem szeret engem. Eleinte távol tartott magától ezzel a nagy titkával, most meg azzal, hogy olyan kultuszt űz ura emlékével. Gondolod, hogy jöhet idő, mikor elfelejti őt és észrevesz engem?

— Oh Joe, észre kell, hogy vegyen téged. Kell, hogy szeressen téged!

Átölelte a fiatalember nyakát és keservesen zokogott vállán.

— Kis Marion, jó kis Marion!

— Annyira szeretném, ha boldog' lennél! — suttogta a kislány. — Csak te légy boldog, még ha az én boldogtalanságom árán is!

— Hogy értsem ezt Marion 1 — kérdezte Joe megütközve és azon iparkodott, hogy belenézzen a leány arcába — hát nem függ össze a kettőnk boldogsága[1]? A te boldogtalanságod árán, soha, soha se vásárolnám meg az én boldogságomat. Mit akartál ezzel mondani?

De feleletet nem kapott kérdésére. Marion lángvörös arccal szaladt el tőle és futott a ház felé. És amint Joe utána nézett, szíve különösen összeszorult. Csak valami általános közhelyet mondott ez a kisleány, — gondolta — általános, serdülő leánykák által gyakorta használt túlzó mondást, aminek bizonyára nincs különösebb jelentősége; de bárhogy is van, Joe úgy érezte ebben a percben, hogy mindenkinek inkább tudna bánatot okozni, mint éppen ennek a szelíd, kis őzszemű lánykának.

VII. FEJEZET.

Látogatás a Hewers-telepen.

Hosszú hónapok teltek azóta. A kis Baby megtanult németül. Marion egy arasszal hosszabb szoknyát kapott és vasárnaponként gyönyörű virágcsokrokat Mr. Blacktól, melyeket tüntetőleg sohse vitt fel szobájába, hanem lenn felejtett a fogadóban. Gvendolin gyászéve letelt, csak épen a gyászruhától nem akart megválni. A virágüzlet már tizenkettőnél is jóval több koszorút szállított a Hewers-telepre, Mrs. King pedig torkig volt Amerikával és sóvárogva emlegette Európát, ahol olyan régen nem volt már s ahova a közel jövőben okvetlenül el akart jutni. Mr. King nyakig volt a filmvételekben, filmfalvak és városok építésében, átépítésében és szétszedésében. És Joe üzletember is volt, szerelmes is volt, csüggedt is volt, bizakodó is volt — aszerint, ahogy éppen a helyzet megkívánta.

A gyászév letelte után havonkint átlag egyszer megkérte Gvendolin kezét és mikor a barátságos, de határozottan elutasító választ megkapta, vad hévvel vetette magát az üzletre, csinálta a pénzt, mint

ahogy azt a. vad keresetet ott nevezik. Abban lelte egyetlen vigaszát, hogy dollárt dollárra halmoz. Ilyenkor aztán napokig haza se került, — künn evett és aludt filmfalujában — mikor megint feltűnt a csendes otthonban, megenyhült, megint bizakodó volt és reményteljes. Marion, mint valamilyen pontos felvevőgép, mindig megérezte Joe hangulatát — és minden egyes alkalommal, mikor Joe és Gvendolin magukra maradtak, remegve várta ennek a beszélgetésnek eredményét. Mikor aztán látta Joe csüggedtségét, duzzogva fordult el Gvendolintól, aki félreértve a fiatal leány viselkedését, szomorú mosolygással mondta:

Ne haragudj rám kicsikém, hiszen ma is visszautasítottam.

— Éppen azért haragszom rád, — mondta Marion és szeme tele lett könnyel — hogy van szíved azt a drága fiút tígy gyötörni.

Gvendolin tágra nyitotta szemét.

— Marion, te megbolondultál! — mondotta. — Nem régen még féltékenységi jeleneteket rögtönöztél és most meg így beszélsz.

— De mikor úgy szeretem és úgy fáj, hogy olyan szerencsétlen, — zokogta Marion.

— Félig se olyan szerencsétlen, mint ahogy hiszed. Sőt megjóslom, hogy hamarosan teljesen meg fog vigasztalódni. Édes anyáddal áthajózunk Európába hosszú hónapokra s mire visszajövünk, meglátod, már nem is fog gondolni rám.

Marion ránézett Gvendolinra, de aztán hamar földre szegezte szemét. Istenem, micsoda kis önző

teremtés ő. Hogy kalapál szíve most akaratlanul az örömben Gvendolin e szavainál! Hát nem Joe bol dogságát óhajtja? Oh, igen, Joe boldogságát, csak-hogy — csakhogy más összefüggésben...

Az európai utazás terve mind közelebb és köze-lebb jutott a megvalósuláshoz. Mrs. King egyre másra járta az előkelő áruházakat és vásárolta a ruhákat, kalapokat hihetetlen nagy számban és még hihetetlenebből drágább árakon. A nagy hallban már ott álltak az óriás podgyászok és gyűltek a hol-mik egyre-másra. Mr. King már megszokta volt, hogy felesége legalább kétévenként átrándul a kon tinensre, hogy beteg idegeit pihentesse. Ö szívesen adta beleegyezését és a pénzt is ehhez a költséges kiránduláshoz, sőt, amilyen gyengéd, jó férj volt. azt is megtette, hogyha felesége hosszúra nyújtotta az európai időzést, ő is átrándult néhány hétre, hogy meglátogassa asszonyát.

Hogy ezúttal nehezebben engedte útra Mrs. Kinget, az azért volt, mert az asszony most először vitte magával a leánykákat is. Baby már elég nagy volt az utazásra és Marionnal az volt a titkos terv. hogy valamelyik előkelő svájci nevelőintézetben taníttatják tovább.

Gvendolin, aki annyit olvasott már Európáról és Trude kisasszony révén is annyit hallott már az ó-hazáról, nagy örömmel készült az utazásra. Mintha ez az utazás valamilyen egészen különösen nagy boldogságot rejtegetne számára, úgy készült neki. Csak néha-néha járta át egy fájó érzés, ha a he-wersi betegszobára gondolt és a hewersi temető

egyik sírjára, mely öli, olyan kedves lett szívének!

Egy napon aztán, rövid idővel az elutazás előtt, meg is kérte Mrs. Kinget, hogy egy napra el szeretne utazni.

— Látni akarja még a Prescott-farmot, mielőtt hajóra száll! — kérdezte Mrs. King — ezt nagyon természetesnek találom. De hiszen erre a kirándulásra egy nap nem elég!

— Nem a Prescott-farmra megyek, — mondta Gvendolin fátyolos hangon — uram sírjától akarok búcsúzni.

— Oh, csak menjen édesem — mondta Mrs. King — és ha kívánja, az uram vagy Joe elkísérheti.

— Köszönöm Mrs. King, de egyedül szeretnék odautazni.

— Ne vegye tolakodásnak ajánlatomat vagy kivánesiskod ásnak, csak épen szolgálatára akartam lenni.

— És Mrs. King se vegye titkolódzásnak vagy bizalmatlankodásnak visszautasításomat, de én egyedül akarok maradni bánatommal.

— Ezt nagyon meg tudom érteni kedvesem. Hát csak menjen minél előbb.

Ezúttal nem virágüzletből rendelt Gvendolin koszorút, hanem sajátszedte virágokból kötött csokrot és azzal indult neki a vonatútnak Hewerstelepre. A személyvonat megállt a kis állomásnál és amint Gven kiszállt belőle, egyenesen arra az útra tért, ahol akkor a lelkésszel találkozott. Szíve összeszorult, szemét könnyek lepték el, mikor az elé a szép

Köszönöm Mrs. Kinn, de egyedül szeretnél; utazni.

fehér ház elé ért, mely most olyan elhagyottan és lakatlanul állott itt előtte. Lassan folytatta útját, a virágcsokrot erősen magához szorítva.

Járó-kelővel most alig találkozott, de egy játszó gyerek útbaigazította és megmutatta a temető irányát.

A temető elég tágas volt, sok sírral és Gvendolin céltalanul bolyongott közöttük, míg a sírásóval nem került szembe, aki azután kérdéssel felelt az ő kérdésére.

— A John Smith sírját tetszik keresni, aki azt a sok koszorút kapja. Az ott van, kérem, jobbra a főút mentén. Csak tessék odamenni, nem lehet össze téveszteni, egy síron sincs olyan sok virág, mint azén.

Gvendolin megindult s az öreg ember követte.

— Tetszik tudni eleintén nem tudtuk, hogy kinek a sírjára kell a koszorú, mert John Smith sok van ám — de aztán rájöttünk, hogy hát csak ez lehet, mert ez halt meg legutóbb, meg ez volt a legfiatalabb is.

Gvendolin borravalót nyomott az öreg markába és útjára bocsátotta. Egyedül akart maradni bánatával és szabad folyást akart engedni kegyeletes érzelmeinek. Leborult a sírhantra, melyen magasan feküdtek az elhervadt koszorúk és halk imát rebegett. Lelki szemei előtt elvonult a kép, látta maga előtt Mr. Smithet, arcán a szenvedés, de egyben a jóság kifejezésével, hallotta halk, szelíd hangját s látta azt a kis, gyenge mosolyt, melyet az ő megnyugtatására és vigasztalásái'a arcára erőszakolt.

Oh, mily kedves volt számára ez az emlék és hogy megőrizte! Nem, soha sem akarja elfelejteni!

— Drága, jó ember, — suttogta Gvendolin elérzéltenyedve, fojtott zokogással — köszönöm hozzám való jóságát, köszönöm azt, hogy egy földönfutó, szegény kis árvát akart boldogítani. Hogy nem úgy történt, ahogy ön akarta, arról ön nem tehet. A jó szándék megvolt. Csakhogy fájdalom, az ön pénze nem tud engem olyan mértékben boldogítani, mint amilyen szerencsétlenné tesz a tudat, hogy ön nincs többé, hogy én elvesztettem önt, aki soha enyém sem volt, s aki bizonyára soha enyém sem lehetett volna — csakis épen ilyen furcsa kifürkészhetetlen szeszélye folytán a sorsnak.

Egy forró, könnytelt csókot nyomott a virágra melyet magával hozott, s rátette a sírhantra.

Aztán halk sóhajjal felemelkedett térdelő helyzetéből, letörölte könnyeit és lélekben megkönnyebbülve indult visszafelé.

Mikor a Hevers-telep iskolája mellett ment el, egy lelkészkülsejű embert pillantott meg távolról.

— Ez Mr. Smith barátja, — gondolta Gvendolin és erős volt kísértése, hogy odamenjen, megszólítsa és kikérdezze Mr. Smithről.

De mikor a közeibe ért, látta, hogy tévedett. Az illető csakugyan lelkész volt, de nem ugyanaz, akit Gvendolin ismert.

— Halló, kis ti ú, — szólította meg az előtte haladó iskolás gyereket — új lelkész van a Hewers-telepen? Mióta?

— Nem 11 j ez, kérem. Mindig Mr. Louis Wood volt a mi papunk — mondta a kis fiú.

— Hát nem egy Winifred keresztnévül — érdeklődött csodálkozva Gvendolin — egész biztosan tudom, hogy úgy szólították itt a lelkészt.

— Itt nem, kérem! Bizony nem.

Gvendolin nem értette a dolgot. Szóval, liát akkor az a Winifred nem ide való pap volt, talán csak Mr. Smith barátja, aki akkor itt időzött. Most úgy illene, hogy ez után a Mr. Louis Wood után fus són és megköszönje neki, hogy a virágokat elküldi a sírra. De a lelkész a vasútiránytól ellenkező irányba tart s a vonat egy-kettőre itt lesz. Túlságosan sok időt töltött a temetőben, most még arra se telik ideje, hogy az orvost felkeresse, pedig hát az biztosan tudott volna sok mindent mesélni Mr. Smithről.

No nem baj! Első útja, ha visszatér Európából, úgyis megint ide lesz. Akkor majd felkeresi az orvost s a lelkészt,

Ezen az éjszakán Gvendolin csak a Hewerstelepre gondolt és mikor rövid időre álom jött szemére, akkor is arról álmodozott. Beggel szomorúan és fáradtan ébredt, az előbbeni nap fáradalmai és izgalma és egy rosszul eltöltött éjszaka minden jele ott volt sápadt szép arcán.

Mindenki tisztelte magábavonultságát. Kingék halkan beszélgettek egymással és a leánykák sem gyötörték hiábavaló kérésekkel, kérdésekkel. Gven dolin egész nap magába vonult és gondolkozó volt, Látszott, hogy valamilyen gondolat nagyon foglal-

koz tatja. Este az estebéd alkalmával megkérdezte Mr. Kingtől:

— Bocsánat, Mr. King, de mennyi pénzem van önnél?

A kis doboz tudniillik már régen kicsinek bizonyult ahhoz, hogy Gvendolin pénzét őrizze, most minden koszorúnak, amit küldött, egy-egy szál virágját gyűjtötte benne.

— Oh, rengeteg, Mrs, Smitli, rengeteg — mondta Mr. King — csak az összegyűjtött nyugdíj maga tízezer dollárra rúg. Aztán a fizetése, melyet nem vett fel, meg a kamatok.

— Szóval, kaphatok tizenötezer dollárt, ha szükségem van rá?

— Természetesen —mondta Mr. King és hangjából kiérződött a nagy csodálkozás. Vájjon mire kellhet Gvennek tizenötezer dollár, aki eddig még egy centet se költött.

De azért nem kérdezett semmit, csak a felesége felé vetett kérdő pillantást.

Ezen az estén Gvendolin, mikor magára maradt, egy nagy árkus papirost vett elő és egy hosszú levelet írt a Pacific-vasút igazgatóságának, melyben közli, hogy szeretett ura emlékére egy alapítványt szeretne létesíteni. Elhalt ura: John A. Smith, a Pacific-vasút alkalmazottja volt és éppen ezért szeretné emlékét éppen ott megörökíteni és a pénz kamataiból elaggott vagy szerencsétlenül járt vasúti munkásokat segélyezni. Az összeg egyelőre nem több mint tizenötezer dollár, de húszezer dollárra akarja kiegészíteni.

— Miután én most az Aquitánián áthajózom Európába és hosszabb ideig ott maradok, nagyon kérem a vállalattól nekem járó havi 500 dollárt megtartani és ez összeghez hozzácsatolni addig, míg eléri a húszezer dollárt. Azt hiszem, ezzel az alapítvánnyal emelem a legszebb emléket uram sírjára, melyre eddig csak a kegyelet és szeretet virágait raktam... Viszaérkezésem után bátor leszek újból jelentkezni és további nyugdíjam felett rendelkezni.

Teljes tisztelettel

Mrs. John A. Smith

Gvendolin Perkings."

A levél, ajánlottan, másnap elindult egyenesen a Pacific Vasút Részvénytársaság székházába.

VIII. FEJEZET.

Egy levél, mely hivatott kezekbe kerül.

Még kora délelőtti óra volt, de a Pacific Vasúi Részvénytársaság óriási központi épületében élénk sürgés-forgás uralkodott. A felek jöttek-rnentek, a telefon csengett, a hivatalszobákban sercegett a toll, — sürgönyök érkeztek, küldöncök futottak; A hosszt! folyosókon szolgák álltak az ajtók előtt és igazították útba a kérdezősködőket, a lift szüntelen hozta és vitte utasait.

A nyolcadik emelet folyosóján csendesebb volt a forgalom. Itt székelt az igazgatóság és elnökség, a híres részvénytársaság vezetői. A messze elágazó üzem csomópontja, ahonnan ezerfelé futottak szét a szálak. A nagy vaggongyár, síngyár, talpfaügyek, posta, személyzeti ügyek, építkezés és ezer más nagy és kis üzem ügye, dolga, életbeléptetése vagy megszüntetése mind itt nyert elintézést.

A földszintről az egyik szolga egy egész táska levelet hozott fel a liften. A nyolcadik emeletnél kiszállt és egyenesen egy vastagon kipámázott ajtó felé tartott, mely előtt egy másik szolga állt őrt.

— A postát hozod? — kérdezte az érkezőt a várakozó.

— Azt. Ma még a rendesnél is többet küldtek fel ide, a titkársághoz. Benn van már Mr. Race, a titkár?

— Hogyne. Még a vicepresident is. Már reggel nyolc óra óta dolgoznak. No add ide pajtás, beviszem a leveleket.

— Tessék, itt ez a külön csoport, az ajánlott levelek.

— Jól van, jól.

Átvette a leveleket s kinyitotta a nagy, vastagon párnázott ajtót, a másik meg sietve vitette magát le a lifttel újra a földszintre.

Benn, az óriási hivatalszobában, melyben egy nagy íróasztal, könyvszekrény s a falakon a Pacific vasút hálózatának térképe látszott, egyetlen egy úr dolgozott, Mr. Race, a titkár.

Szikár, őszhajú úr volt, finom arcéllel, komoly arckifejezéssel, mikor meghallotta az ajtó nyitását felpillantott munkájából és kérdezte:

— A postát hozza, Tornpkins?

— Igenis, Mr. Race.

— Csak tegye le, kérem, az íróasztalra. Rögtön átnézem a leveleket és beviszem őket a vicepresidenthez.

A szolga kiment, míg Mr. Race azonnal hozzáfogott a levelek osztályozásához.

Volt köztük olyan, melyet a saját hatáskörében tudott elintézni és olyan, mely névre szólt. De a legtöbb az elnökhelyetteshez tartozott, aki 'tulajdon-

képpen a vállalat lelke volt, mindent elintézett, mindenről tudott.

Mr. Race lassan emelkedett fel helyéből és ment át a másik szobába, mely az övénél jóval nagyobb volt és pompásan volt berendezve. Gyönyörű szőnyeg a földön, óriási bőrkarosszékek, hatalmas faragott-l'ájú íróasztal, a falakon körül könyvszekrény műszaki és mérnöki könyvek gazdag gyűjteményével.

A vicepresident ebben a pillanatban épen az íróasztala előtt állt és a telefonba beszélt. A Sanfranciskoi állomás adott le valamilyen jelentést. Karcsú, magas férfiúi volt, akinek fiatalos külseje egyáltalában nem illett ahhoz a nagy és befolyásos álláshoz, melyet betöltött. De volt ezen az arcon valami nyugalom és határozottság is, mely szintén nem illett a fiatalos külsőhöz. A komoly, barna szempárt egy pár sötét keretű szemüveg keretezte. Egyik kezével a telefonkagylót fogta, míg másik kezével a hivatalos jelentéseket lapozta át, melyek ott feküdtek íróasztalán.

Mikor Mr. Race benyitott, feléje mosolygott, különös kedves, jóságos mosolygással, mintha Mr. Race volna a fiatal és ö az öreg. Aztán leadta még az intézkedést a telefonba, majd Good byet mondott és letette a kagylót.

— Halló, Mr. Race, — szólt oda titkárának — hogy érzi magát?

— Köszönöm Sir, sokkal jobban, mint reggel.

— Ön túlságosan sokat dolgozik Mr. Race, önnek nem kellene ezen az osztályon maradnia. Én tudom, hogy rossz gazda vagyok, mert nagyon jól bírom a

munkát és környezetemet is agyondolgoztatom. Önnek nyugodalmasaid hely kellene s az van itt a házban elég.

— De én ön mellett akarok maradni, Sir.

Az elnökhelyettes kezét nyújtotta Mr. Dacénak.

— Köszönöm, Mr. Race. Ön nekem több mint jobb kezem és ha itt hagyna, nehezen nélkülözném. De azért nem való, hogy ilyen önző legyek és kihasználjam. Tegye meg nekem azt az örömet és menjen néhány heti szabadságra.

— Majd csak akkor, ha ön megy Sir. Én tavaly is pihentem négy hetet. Ön, közel két éve egy órát sem.

— Ügy látszik, kénytelen leszek ezek után kivenni a szabadságomat — mondta mosolyogva az elnökhelyettes.

Mr. Race meghajolt.

— Beküldjem a gyorsírónőt, hogy a levélválaszokat bediktálja?

— Köszönöm, majd csengetek érte.

Mr. Race indult kifelé, az elnökhelyettes pedig beleült a kényelmes karosszékbe és nyúlt a levelek után, majd hirtelen, mintha eszébe jutott volna valami:

— Tegnap elseje volt. Az ötszáz dollár elment rendesen, Mr. Race?

— Igenis Sir.

— Köszönöm.

Mr. Race távozott és betette maga után az ajtót, az elnökhelyettes pedig sorra átnézte a beérekezett postát.

Most hirtelen megakadt a keze. Egy szokatlan formájú fehér boríték, rajta nőies írással a cím. Mit kereshet ez az írás itt, a komoly hivatalban? Valamilyen kérelmező. Milyen szerencse, hogy a sok levél között nem kallódott el, idekerült — mert hiszen, ha segélyezésről van szó, itt nem kér majd hiába.

Feltépte a borítékot és elolvasta a levelet. Elolvasta kétszer is egymás után. Előbb sötét pír lepte el arcát, aztán egy egészen különös mosolygás ült ki rá. Vidám, de egyben bánatos mosolygás.

Csengetett és felvette a házitelefon hallócsövét.

— Halló! Kapcsoljanak össze Reverend Shawval — mondta a kagylóba.

Röviddel ezután csengetett a telefon.

— Halló! Te vagy barátom, — Good morning — volna egy kis időd számomra — oh igen, elég sürgős — persze, most gyere el, ide a hivatalba. — Igen ide. — Majd innen együtt megyünk valahova lunchre — köszönöm, várlak — Good hye Winifred.

Letette a kagylót és megint elolvasta a levelet. Aztán kabátja belső zsebébe rejtette és sokáig mozdulatlanul ült székén, mély gondolatokba merülve.

Nem tudott dolgozni ezen a délelőttön. Odakiinn hiába várták, bogy megszólaljon a csengő, mely őket főnökük szobájába rendelje. — A csengő csak néma maradt. Mr. Race egyszer bedugta fejét az ajtón, de akkor az elnökhelyettes éppen az ablaknál állt és szórakozottan, elgondolkozva dobolt az ablaküvegen. Nem akarta zavarni gondolataiban s azért lassan, nesztelenül behúzta maga mögött az ajtót.

Kis vártatva megint benyitott. Főnöke még mindig ugyanaz előtt az ablak előtt állt ugyanúgy elmerülve gondolataiba, észre se vette jöttét.

Mr. Rácé köhécselt egyet.

Az elnökhelyettes, mintha álmából ébredne, hirtelen megfordult, egészen különös, révedező arckifejezéssel.

— Sir, Keverend Shaw van itt — mondta a titkár.

— Várom, kérem bocsássa be.

A következő percben már benn is volt a vendég.

— Halló, Arcliy — mondotta az érkező, egy széles vállú, még fiatalos külsejű lelkész — mit jelentsen az a szokatlan tény, hogy délelőtt iderendelsz magadhoz, mikor máskor azt is rossz néven veszed, ha ezekben az órákban a telefonhoz kérlek?

— Foglalj helyet Winifred — szólt az elnökhelyettes — és olvasd el ezt a levelet.

Kivette belső zsebéből az előbb odarejtett írást és átnyújtotta barátjának.

A lelkész elolvasta a levelet, aztán elolvasta még egyszer.

Ö még csak nem is mosolygott rajta, arca nagyon komoly volt, mikor mondta:

— Ennek fele se tréfa Areliibald!

— Magam is azon a véleményen vagyok.

— Szegény kicsike!

— Milyen finomlelkű, drága, hálás teremtés!

— Félek, hogy nem jól csináltuk, amit csináltunk,

— De hát lehetett volna másképen megoldani a dolgot?

. . . és átnyujtotta barátjának az írást . . .

— Mennyit törtük a fejünket, míg végre arra a megállapodásra jutottunk, liogy nincs jogunk megkárosítani azt a fiatal leánykát és nem szabad neki csalódást szereznünk.

— őrület volt az egész, tisztán őrület. Mért nem tartottatok vissza?

— Hát lehetett veled akkor beszélni?

— Erélyesebbnek kellett volna lenned, — mondta az elnökhelyettes és izgatottan járt fel és alá a szobában — micsoda gazság az végeredményben, amit elkövettem. íme a pénz itt van teljesen, sőt tetézve — annak semmi hasznát nem látja, semmi örömét nem leli, de szívébe a fájdalom és bánat virágát plántáltam, könnyei vannak és szomorúsága.

— De Archy, — nyugtatta a lelkész — ne izgasd így fel magadat. Csak a jó Isten tudja és én tudom, hogy milyen nemes intenciók vezettek. A te nemes, jó szíved szaladt el veled ...

— Őrült voltam, lázban voltam. Ez nem volt normális cselekedet. Nektek azt látnotok kellett volna. Ha jót akartam volna tenni az első jöttmenttel, kit a sors felém hajt, hát rá kellett volna íratnom vagyonomat, de nem ezt tenni, nem ezt...

— Annál, lázadban is, okosabb voltál. Ha ráírattad volna vagyonodat, gazdag, kapzsi rokonaid megtámadták volna végrendeletedet s az, akivel jót akartál volna tenni, koldus maradhatott volna világéletére.

Sir Archy egy darab ideig némán nézett maga elé, aztán elérzékenyedve mondta:

— Szegény édes kicsike! A levélpapiros át van

ázva könnyeitől! És milyen drága, bánatos a hang, amelyen ír. És milyen kegy elet teljes, mintha legalább is húsz évet töltött volna Mr. Jolin A. Smithtel a legboldogabb házasságban. Barátom, kijelentem neked, ha én tisztességes ember vagyok, nekem akkor meg is kellett volna halnom!

— A jó Isten útjai kiíürkószhetetlenek és az ő akarata volt, hogy te, a halál küszöbéről még visszatalálj az életbe. Persze nem lett volna helyén való, hogy azt az idegen, távolálló leánykát, akit valóság gal erőszakkal ragadtál akkor magadhoz, csakugyan feleségeddé is tedd. Miss Gvendolin Perkingsnek mi nem házasságot, hanem özvegységet és nyugdíjat Ígértünk — a házaságba ő, ilyen formán, talán soha sem ment volna bele. Ki tudja, hol van lekötve a szíve. Épen ezért beszéltük meg, hogy házasságlevelét el nem küldjük, érezze magát egészen szabadnak és menjen férjhez szíve és kedve szerint, mi csak az ígért támogatást nem akartuk tőle megvonni. Ez jár neki, mert hiszen nem lehet az ő kára, hogy életben maradtál.

Sir Archibald csak nem tudott megnyugodni.

— Ki hitte volna, hogy ilyen érző kis teremtés! — mondta fejcsóválva. — Én azt szerettem volna, ha éli a világát és költi a pénzt. Azt a gondolatot, hogy gyászol és megsirat, nem bírom elviselni. Nem bírom! Amióta ez a levél a kezemben van, folyton azt a részvétteljes, gyengéd csókot érzem, amit akkor a kezemre nyomott. Azóta is sokszor gondoltam erre a kézcsókra, de most végképen itt él bennem. Itt tenni kell valamit!

— Mi a szándékod?

Sir Arehibald arcán gyenge mosolygás jelent meg:

— Legelőször is leutazom Hewers-telepre és megnézem virágos sírhantomat, aztán jegyet váltok az Aquitaniára és áthajózom Európába. Alkalmat keresek, hogy megismerhessem: a feleségemet.

Kinyitotta az ajtót és kiszólt a titkárának:

— Mr. Ilace, úgy készüljön, tizenhatodikén megyünk szabadságra. Én Európába és ön Guba szigetére, ahová már olyan régen vágyódik.

IX. FEJEZET.

Baby, mint közvetítő.

A hatalmas Aquitania játszi könnyűséggel szelte az óceán habjait. Gyönyörű tavaszidő volt, az ég felhőtlen, a tenger sima, Az óriási hajó rengeteg embert hozott hátán, kik mind Európába igyekeztek. Lenn a kazánháztól kezdve, ahol a hajómunkások dolgoztak, egészen fel, a kilencedik emeletig, ahol a legfelsőbb fedélzeti sétány és a nagy télikert kupolájának teteje húzódott végig, mindenütt emberek éltek, nyüzsögtek, mozogtak. Különösen az első osztály telt meg luxusutazókkal, akik csak kedvtelésből, mulatságból tették meg a tengeri utat, mely annyi szórakozást és élvezetet nyújtott. Volt ezen a hajón uszoda és tenniszpálya, könyvtár és zeneszóba, színház és hangverseny, főleg jó társaság és kellemes ismerkedési alkalom.

Ezt az ismerkedési alkalmat senki sem tudta jobban kihasználni, mint Baby King, aki utazásuk második napján már egy egész sereg emberrel kötött szoros barátságot. Barátai megválasztásában nem volt különösen finnyás, jóban volt ő a legutolsó

matróztól a kapitányig, mindenkivel. De az utasok között is nagy rokonszenvnek örvendett. Öreg nénik ölükbe ültették, öreg bácsik cukorkákkal kedveskedtek neki, fiatal urak tréfálództak vele, fiatal leányok szerették ha velük volt és kényeztették. Ügy jártkelt a hajón, mintha otthon lenne és Mrs. King örült annak, hogy kis leánya ilyen közkedveltségnek örvend és szabadjára engedte. Ö délig rendesen ki sem jött szobájából, a lunch után megint visszavonult, hogy a dinerhez készülődjön. Mert az igazi nagyvilági élet a hajón csak a diner-vei kezdődött. Az estebédhez az első osztályú utasok nagyon kiöltözködtek már. Urak smokingba, frakkba, hölgyek nagy estélyi toilettbe.

Gvcndolin és Marion mindig együtt voltak, reggel a tenniszjátéknál, délelőtt a fedélzeti sétán, délután egymás mellett pihentek a kényelmes nyugágyakon, melyek elszórva, társaságok szerint, álltak a legfelsőbb fedélzeten. A kis Babynek is velük kellett volna lennie, de a kicsike, ahol csak tehette, megszökött és nem egyszer találták meg a gépház közelében, vagy egy árboc aljában, vagy pedig egy vadidegen öregúr ölében, akinek épen a legélénkebben és a leg'vidámabban mesélt el intim családi dolgokat.

A harmadik nap délutánján, mikor a leányok künn a fedélzeten ültek, egy érdekes könyv olvasásába merülve, a kicsike mint a szélvész rohant oda hozzájuk és befészkelte magát Gvendolin ölébe, kivette kezéből a könyvet és visszalapozta egész a címig.

— Mit akarsz Babykém? — kérdezte Gvendolin mosolyogva.

— Csak meg akartam nézni, hogy mit olvassz.

— Aztán minek az neked?

—• Nekem nem kell, csak Archy volt kíváncsi rá. Kérdezte, hogy most mit csinálsz, mondtam olvassz, kérdezte mit, azt már nem tudtam, azért szaladtam ide, hogy megnézzem. Ügy, most már tudom.

— Archy, Archy! — két napja már egyebet se hallok tőled, mint Archy! — mondta Marion. — „Most Archyhoz megyek, mert megmagyarázza nekem a hajógépezetet" — „most Archyhoz futok, mert elmeséli nekem, mitől sós a tenger vize", „ezt Archy mondta", „ezt Archy tette", „ezt Archy akarja" — így megy ez folyton. Ki az az Archy tulajdonképen?

— Az én legjohh barátom — mondta Baby komolyan. — Mikor első nap a hajóra szálltam, akkor ismerkedtem össze vele, s azóta, amikor csak lehet, mindig együtt vagyunk. Ö engem csak Bahynak szólít és én őt Archynak. Semmi Miss, vagy Mister.

— Valami matróz, mi? Vén tengeri medve, nem!?

Baby felkacagott, csak úgy dobta magát a pajkos nevetéstől.

— Oh te buta Marion! Archy vén tengeri medve! Szép fiatal ember! Első osztályú utas. Előkelő úr!

Ezzel aztán mint a szélvész iramodott megint tova, az óriási fedélzet másik részébe, ahol egy feketekeretű pápaszemes, karcsú férfi már várta és kitárta eléje karjait.

A kislány a két kitárt kar közé repült.

— Ha tudnád, Marion milyen butát beszólt! — kezdte kacagva.

— Mit?

— Hogy tán egy vén tengeri medve vagy. Ha-ha-ha!

— És Gvendolin mit mondott? —kérdezte halkan a pápaszemes úr.

— Gvendolin nem mondott semmit, az máma nagyon csendes és szomorkodó.

— Szomorkodik, miért?

— Istenem, tizenkilencedike van!

— Tizenkilencedike!

— Hja persze, te nem tudhatod. De látod, tizenkilencedikén Gvendolinnak gyásznapja van, mert egy tizenkilencedikén lett özveggyé.

— Ah úgy!

— Igen, tizenkilencedikén ő soha sem megy se színházba, se hangversenyre. Olyankor csendesen elvonul. Rendesen azon a napon szoktunk koszorút is küldeni az ura sírjára.

— Ügy.

— Igen. Nagyon, nagyon meggyászolja a férjét. Anyus annyiszor kéri, hogy hord jon már színes ruhát, de ö nem akar. Tudod, én azért teljességgel meg tudom érteni, hogy úgy búsul férje után.

— Ugyan?

•— Oh, fogalmad se lehet, hogy milyen nagyszerű férje volt. Gyönyörű szál ember, okos és milyen jó!

— No ne mondd!

— Bizony! Egy ilyen embert nem lehet egykö-

nyen elfelejteni. Olyat nem találsz hamarosan. Ha Gvendolin mesél róla, nem győzöm eleget hallgatni.

— Hát szokott róla mesélni?

— Persze, minden este, mikor lefektet. Látod ezért van aztán az, hogy minden kérőjét kikosarazza.

— Hát voltak kérői? — kérdezte Baby barátja élénk érdeklődéssel. — Kik?

— Legelsőbben is Joe, a bátyám. Ö nagyon gazdag, gazdagabb talán már mint apus, de Gvendolin hallani sem akar róla, mert ő soha-soha se megy férjhez.

— Gondolod?

— Hogyne, egészen bizonyos. Azt mondta, hogy ha Marion férjhez megy, meg én is nagy leány leszek és rá nem lesz szükségünk, akkor a nyugdíjából egy kis házat vesz magának, a legszívesebben a Prescott-farmot, mert azt nagyon szereti és ott egy gyermek-nevelőintézetet alapít, így lesz életének legalább valami célja. Igen, ezt fogja tenni.

— Isten őrizze meg attól — mondta Baby barátja és felemelkedett, komoly arckifejezéssei.

— Szomorít vagy, Archy? — kérdezte a kislány és aggodalommal nézett fel barátja arcába.

— Egy kissé, csakugyan. No de majd elmúlik — aztán hirtelen kérdéssel fordult a gyermekhez. — Anyuskád hol van?

— Anyuska? Az imént láttam, a kis szalonban ül és újságot olvas, de az is lehet, hogy patience-kártvákat rak.

— Bemutatnál anyuskádnak?

— Oh, szívesen, anyuska nagyon szereti az én barátaimat és biztosan nagyon fog örülni neked.

Kézen fogta az ő nagy barátját és vezette a kis szalon felé, ahol csakugyan hamarosan ráakadtak Mrs. Kingre. Egyedül ült, egy csésze feketekávé mellett és buzgón rakta a „Patience“-t.

— Anyuskám engedd meg, hogy bemutassam neked barátomat, Mr. John Archibald Smithet — Archy, ez az ón anyuskám.

Archibald meghajolt és Mrs, King barátságosan kínálta meg hellyel, ott az asztalnál.

— Ez hát Archy! — mondotta mosolyogva, — Tudnia kell Mr. Smitb, hogy Eaby, amióta a hajón vagyunk, egyebet se tesz, mint önt emlegeti.

— Igen, nagyon összebarátkoztunk.

— Attól a perctől kezdve — mondta a kislány — mikor felém jöttél és megkérdezted: ,.ön, kis Miss, a los-angelesi King-családhoz tartozik?[11]

Mr. Smith, mintha egy kissé elpirult volna.

Mrs. King pedig érdeklődve kérdezte:

— Oh, talán ismert minket?

— Csak éppen a hajón hallottam önökről ■— mondotta Mr. Smith és egy kis zavar látszott rajta.

De azt is egy-kettőre leküzdötte. Hamarosan aztán a legélénkebb beszélgetésbe elegyedtek és sok mindent megtudtak egymásról. Mrs. King azt, hogy Mr. Smith egyedülálló, nőtlen ember, aki most Európába utazik pihenni és szórakozni, hogy hová — még maga sem tudja. Egyelőre nincsenek erre vonatkozólag tervei. Odamegy, ahová majd a jó véletlen sodorja. És Mr. Smith megtudta azt, amit tudni akart, hogy

tudniillik szívesen látják majd Kingék a társaságukban és hogy a két fiatal hölgyet, fogadott gyermekét Mariont és az ifjií nevelőkisasszonyt, Gvendolin Perkingset, örömmel mutatja majd be neki Mrs. King.

— Ha este lejön a dinerhez, kérem üljön asztalunkhoz. Majd szólok a stewardnak, hogy ott terítsen önnek mellettünk.

— Milyen kár, hogy nekem még nem szabad a nagyokkal megennem az estebédet — mondta Bahy duzzogva, — olyan rossz úgy egyedül ebédelni, — de aztán elégedetten tette hozzá: — különben ma nem is leszek egyedül. Ma tizenkileneedike van és Gvendolin sem fog lemenni az étterembe, ahol zene szól.

Mr. Smith arcára kétségbeesett csalódás kifejezése ült.

— Tehát még ma sem ismerkedhetem meg vele — gondolta és különös türelmetlenség fogta el, de szólni nem szólt.

Mrs. King felemelkedett:

— Készülődnöm kell az estebédhez. Jónapot uram. Nagyon örvendtem és a viszontlátásra.

Kislányát kézenfogva, távozott,

Az estebédet aztán csakugyan együtt fogyasztották el. Mr. Smith ott ült az asszony balján és mellette Marion, aki olyan nagyon halk szavának, csendesnek tűnt az élénk és beszédes Mrs. King mellett, de azért végeredményben ő nagyon jól mulatott és nagyon összebarátkozott kis húga barátjával és élvezettel hallgatta annak vadászkalandjait és útleírásait. Másnap reggelre meg is beszéltek egy tenniszpártit,

— Jól játszik ön, uram? — kérdezte Marion.

— Elég jól.

— Mert Gvendolin is velünk fog tenniszezni és benne erős ellenfélre akad.

Mr. Smith arca felragyogott.

— Tehát holnap reggel! — gondolta.

Az estebéd után Mis. King bement a kis szalonba és elfoglalta helyét rendes bridgepar ti iánál. Mariont- Jóénak egy barátja táncra vitte. Mr. Smith egy darabig nézte a bridget, egy darabig a táncot, aztán levegő és csend után vágyakozva, kiment a fedélzetre.

Gyönyörű csillagos este volt, mindazonáltal, a rendesen oly népes fedélzeten alig-alig lézengett néhány utas. A sok szórakozás, mit a hajó belseje nyújtott, elvonta innen az embereket. Archy egy kis összecsukható hajószéket húzott elő és azt odavitte magának közvetlenül a korlát mellé. Ott leült és elgondolkozva szívta a szivarját.

Sorba vette mindazt, amit Gvendolinról hallott és mint értékes, becses gyűjteményt rendezte el bensejében. Bolondos-boldogság érzete fogta el, ha arra gondolt, hogy ő kedves emléke valakinek, hogy van valaki, aki foglalkozik vele gondolatbaan, aki talán szereti...

Hirtelen megzavarták. Egy durva hang ütötte meg fülét és iitlegek zaja. Rögtön a hang irányába sietett és látta, hogy egy durvaképű, erőteljes matróz erősen markol meg egy rongyos, sovány ifjút és közben lihegve mondja:

— Majd adok én neked! No várj csak!

Egy pillanat alatt közéjük vetette magát és kimentette a fiút a matróz durva kezei közül, ki azonnal hátra lépett, mikor a finom urat maga melleit megpillantotta. A fiú remegő szájjal törölgette verejtékes homlokát.

— Mi történt itt? — kérdezte.

— A gazfickó — mondta a matróz még mindig lihegve — fedélközi utas, aztán beszökött ide az első osztályba. Mi mást akarhat itt, mint lopni?

A fiú megmentője felé fordította arcát.

— Nem akartam lopni, uram, — mondotta komoly hangon — és ha ezerszer olyan éhes volnék, mint amilyen vagyok, akkor sem tudnék hozzányúlni ahhoz, ami nem az enyém. Útitársaim azt mondták, hogy ma este itt cigányzene játszik és azt szerettem volna hallani. Magyar fiú vagyok, uram,— mondta, és hangja elcsuklott.

Mr. Smith rátette kezét a fiú vállára.

— A magyar cigányzenészek holnap fognak itt játszani, ős ha hallani akarja őket, csak jöjjön át bátran. Itt a névjegyem, ezzel majd átengedik.

— Köszönöm, uram — mondta a fiú.

— Keressen fel holnap a lunch után, azt hiszem lesz egy és más ruhatáramban, aminek ön jó hasznát tudja majd venni — folytatta Mr. Smith és szánakozón nézett végig az ifjú rongyos ruháján és cipőjén, aztán a matrózhoz fordúlva folytatta: — Kérem, adasson számlámra egy jó vacsorát ennek a fiúnak, ez az öt dollár pedig az öné, ha megigéri, hogy máskor nem kezdi mindjárt a boxolással.

A matróz egészen meghunyászkodva, alázatosan

vette a borravalót, a fiú pedig elérzékenyedve mondott köszönetét.

Csak mikor távoztak, akkor látta Archy, hogy nem voltak egyedül. Alig néhány lépés távolságból egy gyászruhás, karcsú fiatal nő volt néma szemtanúja a jelenetnek.

— A feleségem — mondta Archy önmagában és szemével kísérte a távozót, aki egy pillanatig úgy látszott, mintha habozott volna, hogy megszólítsa-e a rongyos fiú oltalmazóját, de aztán — valószínűleg szem előtt tartva az illendőség szabályait — némán távozott.

X. FEJEZET.

Egy ismerkedés, mely azonban nem jár felismeréssel.

Gvendolinnak és Marionnak közös volt a kabinjuk és így reggel, még öltözködés közben kezdhették a beszélgetést:

— Fogadok, hogy neked is nagyon fog tetszeni Baby Archyja — mondta Marion, mialatt hosszúszárú fehér tenniszcipőjét fűzte.

— Nekem ezen a hajón egyelőre csak egyetlen egy ember tetszik — felelte Gvendolin mosolyogva.

— A hajószakács, aki olyan pompás ennivalókat küld neked.

— Dehogy, egy egész igazi utas. Egy magas úr, sűrű hajjal. Az arcáról nem igen szólhatok, mert háttal állt felém, de egy percre, mintha egy szemüveg csillámlását láttam volna.

— Bahy barátja pápaszemet hord, kerek, fekete keretű pápaszemet.

— Igen, ez az ember tetszik nekem — folytatta Gvendolin, ügyet sem vetve Marion közbeszólására — és ha soha az életben nem találkoznék vele, akkor se tudnám elfelejteni.

— Miért, Gvendolin?

— Mert jó volt és a jót magáért a jóért cselekedte. Sötétben, mikor azt hitte, senkisem látja és olyasvalakivel, aki mellett száz más érzéketlenül ment volna el. Aztán a hangjában is volt valami--------- valami-------- öli, nem is tudom neked megmondani, hogy mi, de tény, hogy a szívemig markolt. Ettől a hangtól nem jött álom ma éjszaka a szememre. Remélem, még látni fogom — tette hozzá halkan, elgondolkozva.

— Még soha, soha se hallottalak így beszélni, Gven — mondta Marion és csodálkozva nézett barátnőjére.

Gvendolin lehajtotta fejét. A lelkes szavak, melyeket az imént akaratlanul kiejtett és Marion csodálkozó tekintete zavarba hozták. Ügy érezte, hogy ebben a percben először lett hűtlen ura emlékéhez.

Gyorsan elkészültek. Gveudolin is a rendes tenniszdresszbe, fehérbe öltözködött, gyászát csak egy fekete karszalag és egy keskeny fekete nyakkendő jelképezte. Marion, aki ott állt mellette, elragadtatással kiáltott fel:

— Te csodagyönyörű te! El sem tudod képzelni, milyen jól illik sötét hajadhoz ez a fehér ruha! És a szemed, Gven! Ilyennek képzelem az olasz eget! Sokszor nem is kívánok magamnak mást, csak hogy téged nézhesselek. Hogy is lehet valaki ilyen szép!

Gvendolin mosolygott, aztán szomorúan mondta:

— Nem hiúságból örülök neki, ha ilyet mondasz

nekem, de édes apámat juttatod eszembe, ő beszélt ilyen kedves, bobó dolgokat...

— És az urad? — volt Marion ajkán a kérdés, mit azonban sikerült lenyelnie.

Még hét óra sem volt, mikor teljesen elkészülve, rekettel és labdákkal felszerelve felértek a legalsó fedélzet jobb felére, ahol a kitűnő betonos tenniszpálya már várt rájuk és két négergyerek labdaszedő. Csak épen annyi idejük volt, hogy a labdákat kiürítsék a labdatartó kosárba, mikor már ott állt előttük, hófehér tenniszruhában, kissé sápadtan Mr. Smith.

— Halló, Mr. Smith, — mondta Marion vígan — jó reggelt! Milyen pontos ön! Gvendolin, ez az úr itt Sir Archy, a Baby barátja.

Ha van delejesség, úgy Gvendolin ebben a percben ezt érezte. Arca holtsápadt lett, szeme tágranyílt. Az amerikaiak nem szokták egymást kézfogással köszöntem, de Gven akaratlanul is az idegen férfi felé nyújtotta jobbját és halkan mondta:

— Uram, engedje, hogy megszorítsam kezét. Én tegnap akaratlanul szemtanúja voltam egy kis jelenetnek, mely mélyen megindított. Én nagy tisztelője vagyok.

Keze még mindig ott volt a férfiében, ki sehogy se akarta kiengedni ezeket a finom kis reszkető ujjakat, Sir Archy is holtsápadt volt és egy érthetetlen izgalommal látszott küzdeni, mikor mondta:

— Köszönöm, de azt hiszem, — és itt tréfára igyekezett terelni a szót — hogy ebben talán sokat köszönhetek kis barátnőm, Baby protekciójának.

És Gvendolin keze még mindig ott volt az övében.

Marion csak állt mellettük és nézte őket.

— Nem kezdenék meg a tenniszt? — mondta végre is és hangjában tagadhatatlan csodálkozás volt.

A két egymásba fonódott kéz engedett, a két egymásba merült tekintet felszabadult.

Mikor Gvendolin átment a pálya másik oldalára, hogy egyedül küzdjön meg Sir Archyval és Marionnal, még mindig valamilyen belső izgalom gyötörte.

— Mi van velem? — kérdezte önmagától — ez a találkozás teljesen megzavart! Lehetséges lenne, hogy pusztán a tegnap esti jelenet hatása alatt állok, vagy valami más okból van rám ilyen egészen különösen nagy hatással ez az idegen?

Mialatt dobták egymásnak a labdákat, csak sur ranó tekintetével ügyelhette ellenfelét, ki olyan fürgén mozgott, olyan délceg volt, erőteljes és férfias. Sötét arca kipirult a játék hevében. Nem, soha az életben nem találkozott még sem vele, sem hozzá hasonlóval! De ábrándlovagjait igenis ilyennek képzelte, leányálmainak hősét igenis ilyennek rajzolta — és — és — és ilyen köntösbe öltöztette azt a szegény, beteg embert is, akire képzelete legszebb ékeit szerette rakni...

A játék végeztével már úgy közeledtek egymáshoz, mint két régi, jó barát.

— Szabad nekem is odahozni a könyvemet és ott olvasni maguk mellett a fedélzeten? — kérdezte Sir Arehy.

— Nagyon fogunk örülni — mondta Gvendolin és arca akaratlanul is felragyogott a boldogságtól.

A játék végeztével már úgy közeledtek egymáshoz, mint két régi jóbarát . . .

— Anyuska azt izeni, hogy ma este okvetlenül hozzánk üljön az estebédnél — toldotta meg a szót Marion.

Mr. Archibald Smith meghajolt.

— Nagyon köszönöm és élni fogok kedves anyja meghívásával.

— Vacsora után pedig táncolni fogunk — ujjongot Marion.

— Nagyszerű lesz — adta a feleletet Arcliy Marionnak, de szeme Gvendolinon pihent.

Gvendolin is visszamosolygott rá.

— Egyelőre messze vagyunk az estétől, beszéljünk a délelőttről. Szóval ön most lemegy kabinjába és átöltözködik. Mennyi idő múlva találkozunk!

— Negyven perc múlva. Kendben van?

•— Negyven perc — mondta Gvendolin csalódottan — az sok. Harminc perc múlva, jó?

— Helyes, harminc perc múlva. A negyven percet csak a hölgyekre való tekintettel mondtam. Ha tőlem függne én — én egy negyedórát se adnék magamnak.

Ezen az egész napon egy percre sem tágítottak egymás mellől. A kitűzött félóra még le sem telt, már ott találkoztak a fedélzeten. A lunchot együtt ették meg — Mrs. King még nem jött elő a szobájából — és ebéd után bementek a zeneszobába, ahol Mr. Smith sorba szólaltatta meg a zongorán Gvendolin kedvenceit: Beethovent, Bachot, Mozartot, Schumannt. Oly mélyreható és szép volt a játéka, annyi melegség és mély érzés volt henne, hogy Gvendolin! egészen meghatotta. És amellett úgy tűnt, mintha

ez a férfi, itt egyesegyedül csak neki játszana, tekintete a billentyűkről mindig az ő arcára tévedt és a zenei hangok mintha egyedül csak arra valók volnának, hogy ezerféle kedves titkot, boldogító dolgokat áruljanak el neki.

Gvendolin lehúnyta szemét. Valamilyen furcsa édes boldogság járta át, olyan, mint amilyent még solise érzett. Mi van ma vele? Teljességgel meg van babonázva! Minden, amit ez a férfi tesz, vagy mond, azért van, hogy öt ebbe a bolondos hangulatba hozza? A könny szinte kibuggyant szeméből, de ez a boldogság könnye volt.

A zene elhallgatott.

— Milyen művészi szépen játszik, — mondta suttogó hangon Gven, mintha az önmagában és a szó bábán levő szent óhitatot nem akarná megzavarni.

Mr. Smitli szava is halk volt, mikor felelt:

— Igen, magam is úgy érzem, hogy ma szépen játszottam, így talán még soha... de az ilyesminek mindig megvan a magyarázata...

Elhallgattak, egy pár pillanatig néma csöndben ültek a zongora mellett.

Ebben a percben rontott be hozzájuk a kis Baby.

— Oh, hát ideszöktetek előlem, — mondta duzzogva — az egész hajót átkutattam már értetek. Egy cseppet sem vagy ma, kedves hozzám, Archy, — szólt és bizalmasan átölelte a fiatalember nyakát — amióta a nagylányokat ismered, már nem is törődsz velem.

Valóságos megkönnyebbülést szerzett valamenynyiöknek ebben a percben a kislány közbejötté.

— Meglátod, jóváteszem bűnömet, — nyugtatta a gyermeket Mr. Archibald Smith — megtaláltam a hajókönyvtárban Rudyard Kipling „Jungle Book“-ját, s abból fogok neked felolvasni. Most egy rövid időre be kell mennem szobámba, mert addigra ott már bizonyára vár rám valaki, de aztán kijövök a fedélzetre és olvasni fogunk.

— Nagyszerű lesz. A lányok is jöhetnek, ügye? És egész addig ott maradunk együtt, míg csak Gvendolinnak le nem kell engem fektetnie, ők is rendkívül szeretik Kiplinget.

Mr. Smith rosszalőlag csóválta fejét:

— Lehetséges! Ilyen nagylány vagy és téged még le kell fektetni?

A kislány magyarázta:

— Nem azért, mintha félnék egyedül, vagy nem tudnék levetkőzni, de szeretem, ha Gvendolin ott ül mellettem és mesél, míg elalszom.

— Kis zsarnok, erről pedig a jövőben le kell mondanod.

A gyermek tágra nyitotta szemét a csodálkozástól.

— Iíogy-hogy?

— Mert, mert — én akarok neked inkább mesélni ezentúl.

— Lehetséges? Bejössz hozzám és mesélsz, míg elalszom?

— Dehogy. Csereüzletet kötünk. Én neked minden ebéd után egy hosszú mesét mesélek és azért te viszont beleegyezel abba, hogy Mrs. Smith esti meséje, az ágyad mellett, elmaradjon.

A gyermek fejét rázta:

— Azt nem lehet — mondta.

— Miért?

— Előbb te mondd meg, hogy miért nem akarod, hogy Gven nálam maradjon?

— Mert olyan szépek az esték és mert szeretném, ha Mrs. Smith is künn ülne velünk a fedélzeten.

— De hiszen táncoltok ...

— Nos hát szeretném, ha táncolna.

— De Gven nem táncol amúgy sem.

— Eddig nem, de ma fog.

Olyan határozottan voltak kimondva ezek a szavak, hogy Gvendolinnak hevesen dohhant rá a szíve. Pirosra gyűlt arccal és lesütött szemmel menekült Sir Arehy tekintete elöl.

— Jó, én nem bánom, — mondta a kislány, nagyon csüggedten — de aztán szép meséket mesélj ám nekem és olyanokat, melyeket még nem ismerek.

Gvendolin előre sietett és gyors léptekkel menekült kabinjába. Ott levetette magát a pamlagra és égő arcát beletemette a párnákba. Minden muzsikált benne a nagy boldogságtól, mely egész valóját el-1 öltötte.

— Milyen ember! Istenem, milyen ember! Én — ón — tudom, érzem, hogy elvesztem nála szívemet. Ha nem menekülök előle, halálosan belé fogok szeretni. Ha—Iá—losan. Kerülni fogom, igen, kerülnöm kell őt.

És bár ezt eltökélte magában, azért mégis bolondos örömmel gondolt az estére, amikor megint együtt

lesznek majd és ő hallhatja azt a varázslatos hangot és belenézhet, abba a drága barna szempárba.

Ez alatt az idő alatt Mr. John Archibald Smith is a kabinja felé tartott, de mintha gondolatai meg állásra kényszerítenék, odaült az egyik árbochoz és belenézett a végtelenbe.

— Lehetséges, teremtő Isten, hogy ez a csodaszép, édes leány az enyém? Olyan boldogság ez, mit kibírni is alig lehet! Abban a percben, ahogy megláttam, halálosan beleszerettem és most csak egy kötelességem van, hogy meghódítsam a magam számára a feleségemet.

Marion is Gvennel foglalkozott ez alatt az idő alatt. Levelet írt Jóénak, melyben többek közt ez volt:

„—bizony félek Joe, hogy ezúttal örökre elveszíted Gvent, Ha szemeim nem csalnak, ebből halálos szerelem lesz. Szegény, szegény Joe, — úgy sajnállak."

De még a pici Baby is észrevehetett valamit a dologhói, mert mikor egy kis idő múlva Archy az ígért könyvvel kijött a fedélzetre, a kislány elébe futott és fontoskodva mondta:

— Én mindent tudok, engem nem lehet becsapni! Észrevettem ám...

— Mit?

— Hogy Gvendolin nagyon tetszik neked; hogy — szereted.

Archy magához ölelte a kislányt és titkolódzva mondta, arcán a boldogság mosolyával:

— Pszt Baby, meg ne mondd senkinek!

XI. FEJEZET.

Amikor Mr. John A. Smith győzedelmeskedik Mr. John Archibald Smithen.

Gyönyörű napok következtek.

A tenger sima volt. az ég verőfényes. A nap legnagyobb részét künn lehetett tölteni a fedélzeten sétával, tennisszel, olvasással. Mr. John Archibald Smith, mintha csak Kingékhez tartozott volna, egy pillanatra sem tágított mellőlük. Hogy valamenynyiök kegyét megnyerje, még Mrs. Kinggel bridgelni is leült, ilyenkor azonban mindig az volt a kívánsága, hogy Gven odaüljön az oldala mellé.

— Üljön mellém — kérte szépen Gvendolint; volt valami a tekintetében és a hangjában, ami teljes engedelmességre bírta a fiatal leányt — s hozzon nekem szerencsét.

És Gvendolin odaült melléje, ügyelte a játékot, belenézett a kártyájába. Oly közel ültek egymáshoz, hogy szinte érezték egymás szíve dobogását,

— Istenkém, de boldog vagyok! — kalapálta boldogan Gven szíve.

— Isteniéin, ennyi boldogság! — kalapálta Archy szíve is.

Különösen szép napok voltak ezek.

G ven úgy élt, mint valami álomban. Tudta, hogy beleszeretett Sir Archyba és nem vetett gátat szívének.

— Egy édes, boldogító ajándéka ez a sorsnak, — gondolta. — Elfogadom. Kiveszem belőle a részemet. Az egész annígyis csak néhány rövid napig tart, amíg egy fedél alatt élünk. Mihelyt vége a hajóútnak, a mi fiijaink is széjjel fognak válni. És ez nagyon is jó lesz. Az egészből nem marad meg majd számomra más. mint egy édes emlék. A fájó emlékem mellé fogom elraktározni ezt is és egyenlő kegyelettel őrizem majd meg mind a kettőt.

Sir Archy pedig, mikor a többiek már mind nyugovóra tértek és egyedül állt künn a fedélzeten, hogy szivarját elszívja és kedvenc ábrándját szőjje, mosolyogva, boldogan nézett bele az éjszakába és gondolta:

— Csinyján bánok ezzel az én édes, kicsi asszonykámmal, lassan fokröl-fokra akarom szívét meghódítani. Mr. John Archibald Smithnek győzedelmeskedni kell ellenfelén, Mr. John A. Smithen. Azt akarom, hogy a kis madár magától repüljön bele a kalitkába.

Óriási önmegtartóztatásra volt szüksége, hogy el ne árulja magát és hogy türtőztesse vágyát. Legszívesebben magához ölelte volna a szeretett leánykát s a fülébe súgta volna:

— Enyém vagy, enyém, törvény és jog szerint

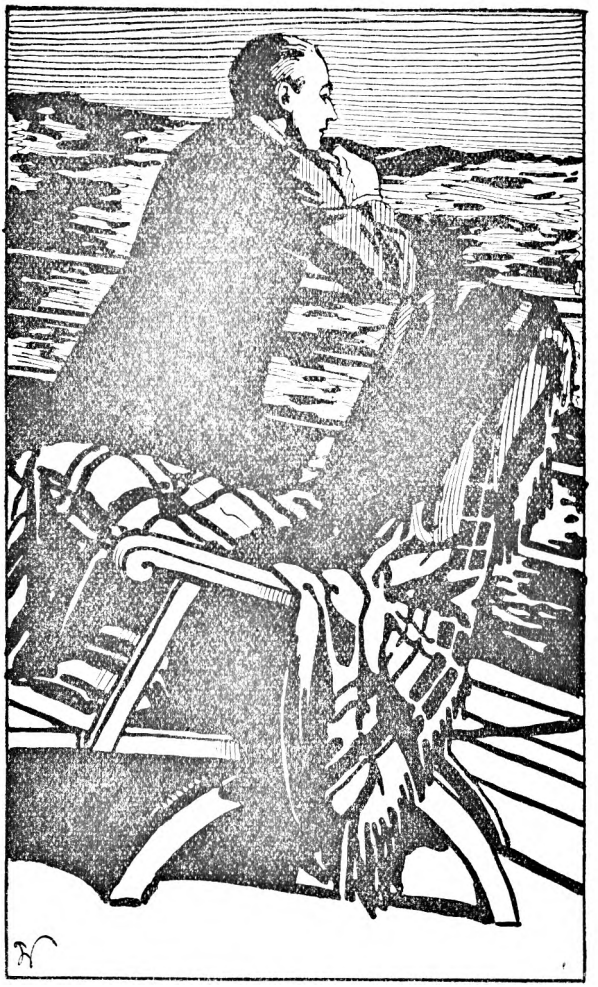

Sir Archy boldogan nézett bele az éjszakába és gondolta

és én élek e jogommal és nem eresztelek ,el magam mellől, mert szeretlek, szeretlek, Gvendolin!

Oh mily boldog perc lesz az, amikor ezt ki lehet majd mondania! De most még nem teszi, nem teheti, a kis madár talán megriadna ezektől a szavaktól és elröpülne — elröpülne olyan messzire, hogy talán soha, soha se érné el újra.

És Archy beérte egyelőre azzal, hogy ott van mellette, hogy hallgathatja szavai zenéjét és nézheti ezt az édes szép arcot, melynél szebbet a képzelet se tud rajzolni.

De ahogy teltek a napok, Gvendolin mind bánatosabb és bánatosabb lett. Nem merte megvallani önmagának sem, de a biícsú gondolata szorongatta szívét. Szinte szerette volna megállítani az időt — azt sem bánta volna, ha a. nagy hajó megfeneklik valamelyik szirten és ők időtlen időkig kénytelenek itt maradni...

Az utolsó este partraszállás előtt nagy bál volt a hajón, búcsúbál.

— Archy — súgta a kis Baby titkolódzón barátjának — képzeld, Gvein is elmegy a bálba! Nem, ezt még; sohse tette! És tudod milyen ruhát vesz feli Egy rózsaszínűt! Hallottál ilyet! Egy rózsaszínű ruhát! Anyus vette neki ajándékba, mielőtt hajóra szálltunk. Akkor el se akarta fogadni; azt mondta, hogy ő nem hord amúgy se színes ruhát. De anyus addig erőlködött, míg mégis csak betette a podgyászába és most felveszi.

Mr. John Archibald egy szót sem felelt, de ha

egy értővel ült volna szemben, az biztosan leolvasta volna arcáról belső ujjongását.

— Tehát mégis — mondotta önmagában — mégis megteszi a kedvemért!

Délután tudniillik, mikor az esti bálról folyt a szó, Archy kihasználta Marion néhány percnyi távollétét és kérőn szólt:

— Ügy-e eljön? Ma az utolsó este vagyunk együtt a hajón.

Gven lehajtotta a fejét és halkan Ígérte:

— Eljövök.

— És — és világos ruhába öltözik.

Gven ijedten emelte rá tekintetét.

— Világosba? Nem, azt nem tehetem.

Archy, mintha ettől függne minden boldogsága, olyan esdőn kérte:

— Tegye meg, az ón kedvemért,

Gven egészen elsápadt, mikor ezt a sürgető óhajtást meghallotta. A beszélgetésnek nem volt további folytatása, mert Marion visszatért — a választ kére sére ime csak most hozta meg a kis Baby ...

És este aztán, mikor a hajó fényesen kivilágított báltermében karjai között tartotta ezt a rózsaszínű csodát, ezt a gyönyörű szép leányt, aki után minden szem megfordult, amíg így együtt táncoltak, megint rájött a büszke boldogság és a féktelen öröm afölött, hogy ez a mélységes sötétkék szempár, ezekkel a hosszú fekete szempillákkal, ez az édes, piros ajak, ez a habfehér arc mind az ő gyönyörűségére van itt. Ajka megremegett a megindultságtól, amikor Gvendolin fülébe súgta:

— Köszönöm.

Gvendolin felemelte rá édes-bús tekintetét. Szemében volt a kérdés: mit?

— Azt, hogy van, azt, hogy itt tarthatom a karfáim között, azt, hogy szeme rám néz, hogy szava nekem szól — ezt felelte Archy tekintete, de ajka csak ennyit mondott:

— A rózsaszínű ruhát.

Gvendolin habfehér arcát hirtelen sötét pir öntötte el.

— Tudom, hogy hibáztam — mondotta halkan — de nem akartam megtagadni kérését. Holnap úgyis vége mindennek.

Akaratlanul is halkan felsóhajtott.

A férfi, mintha nem hallotta volna ezt az utolsó mondatot, vagy nem akart volna, róla tudomást venni.

Most elhallgatott a zene.

— Nem sétálnánk egyet a fedélzeten? - ajánlotta Archy.

Gvendolin körülnézett, Mrs. King los-angelesi ismerősökkel, a Weald-házaspárral beszélgetett és Marion az ifjú Wealddal sétált karonfogva fel és alá a bálteremben.

— Szívesen — mondta ezek után Gvendolin.

Szótlanul mentek ki a fedélzetre, mely teljesen üres volt.

— Nem fázik? — kérdezte halkan a férfi s hirtelen olyan elfogultság vett rajta erőt, hogy a szó is alig jött ki ajkán.

— Eajtam itt a köpeny, de ön ebben a frakkban. Féltem önt.

Ezzel egy selyemsált vett elő és rácsavarta a férfi nyakára, ki szinte visszafojtott lélegzettel tűrte ezt a műveletet.

— Egyszer halálosan beteg voltam, mert tánc után, frakkban megcsapott a hideg levegő, ha akkor lett volna ilyen kegyes gondozóm ...

Megint elhallgattak.

— Mintha ma este volna köztünk valami, — kezdte a beszédet újból Archy — mintha nem tudnánk egymással olyan elfogulatlanul beszélni, mini ezekben az elmúlt napokban.

— Szegény Mr. Smitli szelleme, — gondolta Gvendolin — azé a drága, jó emberé, aki haló porában is boldogítani akart engem s akihez én hűtlen vagyok — bű — te — len.

Könny szökött szemébe és hirtelenében nem tudta, hogy azért sír-e, mert Mr. John A. Smitliet sajnálja, vagy azért, mert nem találja lelkiismeretével összeegyeztetőnek, hogy Mr. John Archibald Smitliet szeresse.

Jó, hogy sötét volt és hogy Archy mindebből semmit se láiott, csak a nyaka köré csavart selyemsálnak finom illatát szívta és gyengéd kezekkel simogatta a drága anyagot, mely Gvendolin válláról került az övére.

— Mához egy hétre Nürnbergben leszünk — mondta Archy.

Gvendolin felkiáltott a csodálkozástól:

— Ön is Niirnbergbe jön?

— Természetesen. Onnan Münchenbe, onnan

l>edig néhány heti teljes pihenésre, egy kis tiroli hegyi nyaralóba, Pertisauba.

— Lehetetlen. Hiszen ez a mi programmunk!

— Baby nekem híven elárult mindent. Tudom, hogy Nürnbergiben Trude kisasszonyt kell meglátogatni, Münchenben a híres orvosprofesszort, Períisauban pedig már los-angelesiak is nyaralnak . . .

— Eljön, velünk jön, mindenüvé velünk jön? - - Gvendolin olyan örömmel kérdezte ezt, hogy hangja csakugyan árulója lett érzelmeinek.

— Mindenüvé Gven, hogy miért, ügy-e nem kell mondanom?

Archy hangja remegett a megindultságtól, mikor ezt mondta, először bátorkodott közeledni érzelmeivel feleségéhez és szívszorongva várta a hatást.

Gven lehunyta szemét, mintha függöny mögé akarná rejteni nagy boldogságát. Lehetséges ez? Ami eddig édes sejtés volt csupán, most a biztonság szavát kapta. Sir Archy az ö kedvéért jö velük. Szereti őt, viszont szereti.

De ugyanabban a percben egy kép tolakodott szeme elé. A Hewers-telepi betegszoba és egy komoly tekintetű barna szempár — mely úgy hasonlított Sir Archyéra — rosszaié pillantást vetett feléje:

— Már elfelejtesz, Gvendolin! Szánalmad, rész véted szalmaláing volt? Két esztendő már elég neked a gyászból s kegyeletből? Hálátlan vagy Gvendoliai!

— Sir Archy — mondotta Gven halkan — örüljünk a ténynek, hogy együtt leszünk és ne firtassuk, hogy miért? Beleegyezik ön ebbe?

Á mimóza összehúzódott. Csak éppen egy gyenge kis szellő érintette és máris összehúzódott.

Sir Arcliy elértette a visszautasítást. Halkan felsóhajtott, Tudta, ha célt akar érni, nem szabad türelmetlenkednie. Pedig micsoda önmegtartóztatásra volt szüksége! Sokszor úgy érezte, hogy nem bírja folytatni ezt a kegyetlen játékot, melyet önmagával játszik. Megmondja, leleplezi a valót, de sokkal édesebb volt számára a gondolat, hogy szerelemre gyújtja önmaga iránt Gvendolint, semhogy le tudott volna róla mondani.

Titokban öklét rázta a. láthatatlan ellenség, a holt felé, aki önmaga volt, s aki mindig odafurakodott Gvendolin és ő közéje — de a másik pillanatban megint megbékélt és örült Gvendolin kegyeletének, ami szintén neki szólt. — Keljünk becsületes versenyre, — mondotta önmagának — végtére egyikünk mégis csak legyőzi majd a másikat!

XTT. FEJEZET.

Melyben megint kísért a tizenkilencedike.

Mikor Trude kisasszony kontyos kis cselédje bebocsátotta az -idegen vendéget a lakásba, bizony nem gondolta volna, hogy olyan hű-liót fognak vele csapni, mint amilyent Trude kisasszony csapott. Szinte ki sem látszott a józan német lányból, hogy ilyen túlzásokra képes, pedig hát ezúttal igazán elvetette egy kissé a sulykot. Mikor meglátta Gvendolint, előbb elsápadt, aztán elsikította magát, aztán leült a legközelebbi székbe, aztán érthetetlen szókat mormogott és végre is gyorsan egy pohár vizet kórt.

— Lehetséges, — mormolták ajkai — te vagy Gvendolin, vagy a szellemed? Ilyen meglepetés! Hogy kerülsz te ide a Prescott-farmról?

Jó időbe telt, míg meg tudta érteni az összefüggést, de akkor aztán, mikor megbizonyosodott afelől, hogy nincs semmi rendellenesség vagy csoda a dologban, olyan hangos öröm fogta el, mely szintén nem illett sem korához, sem hivatásához.

— Gvendolin, édes kis Gven, hát eljöttél, hogy engem meglátogass? Kik azok a derék emberek, akik

ide hoztak! Aranyba akarom foglalni őket! Ilyen öröm, ilyen boldogság!

— Én is már hetek óta örülök ennek a viszontlátásnak! Meg akartam lepni Trade kisasszonyt.

— Ej no Trade kisasszony! Már kétszer is férjhez mentem azóta, mióta tőled levelet kaptam.

— Kétszer!

— Igen, Gven. Két év előtt mentem férjhez és az a sorscsapás ért, hogy négy hónapra rá meghalt az uram. Hiszen megírtam neked...

— Nem kaptam meg levelét.

— Hát bizony úgy volt, de mikor letelt a gyászév, bizony férjhez mentem újra.

— Hát nem szerette az első urát?

— Ej, dehogy is nem szerettem, de látod, arra gondoltam, hogy az élőknek joguk van a boldogsághoz és nem lehet örökké egy jóvátehetetlen dolgon keseregni. Itt az iskolámban volt egy tanár, nagyon derék ember, aki mikor megkérte a kezemet, minden gondolkozás nélkül igent mondtam. S most megint megvan a lelki nyugalmam, a boldogságom. Az iskolában együtt dolgozunk az urammal és együtt fejlesztjük. Kár, hogy a vakációban jöttél és nem láthasz belőle semmit — sőt még az uramat sem, aki most otthon van szülővárosában, látogatóban. Te még mindig az atyádat gyászolod, Gven?

Gven a fejét rázta.

— A férjemet — mondta halk hangon.

— Férjhez mentél, Gven és özvegy lettél! — Frau Trade összecsapta kezét a csodálkozástól, de mikor ott látta maga előtt zokogó növendékét, szava

részvétteljesbe csapott át, — szegény Gven, most történt ez?

— Közel két éve — mondta Gven elfúló sírással, bárha ebben a percben, ha leikébe néz, nem tudta volna megmondani, hogy fájdalmas könnyei az elhunytnak szólnak-e valójában — vagy valami másnak...

— Két éve, kicsikém, — szólt Frau Trade józanul — no akkor már nem sajoghat olyan veszedelmesen az a seb. Ennyi idő alatt már az begyógyulhatott valamelyest.

— De én úgy szerettem őt, — sírt Gven — vagyis — javította ki magát — én azóta úgy szeretem őt.

— Nem baj kislányom, így lesz ez addig, amíg újra kinyílik a szíved.

— Én nem megyek férjhez soha — mondta a felháborodás hangján Gven.

— Egész külsőd árulója szavadnak, Gven, — mondta mosolyogva Frau Trude — könnyeid mögött ott virít a boldogság. Oh, nem teszed te a benyomását egy letört, szomorú léleknek, Gven! Olyan gyönyörű, friss vagy és szép, mint amilyennek soha el se tudtalak volna képzelni. Ilyen csak egy nagyon boldog ember lehet.

Gven lehajtotta fejét, hogy elrejtse volt tanítónője és gondozója előtt arcát, mely íme akaratlanul is mást mondott, mint szavai. De hát tehet ő róla, hogy a jó Isten szívébe ültette ezt a szerelmet, mely olyan boldogsággal tölti el. Annál nagyobb feladat számára az, hogy lemond és hogy kitart mégis Mr. John Smith mellett.

Frau Trude felöltözködött és eljött Gvennel a szállodába, hogy köszöntse Kingéket, aztán az egész társaság Fran Trude vezetésével nekiindult ennek a csodálatosan szőj) és érdekes városnak megtekintésére. Az úton „véletlenül[44] találkoztak Archyval, aki természetesen hozzájuk csatlakozott. Megnézték együtt a Hans Sachs szobrát és a hajdani nagy énekes és foltozó varga kis lakását. Megnézték a Dürer házát, a világhírű művész otthonát. Bejárták a régi város utcáit és a soha nem látott képen nem győztek eleget csodálkozni.

Este megvacsoráztak a folyóparti nagy étteremben és bár Gven és Archy is nagyon csendesek és elgondolkozóknak látszottak, Frau Trude is észrevette rajtuk azt, amit már mindenki tudott...

Másnap reggel indult a vonat Münchenbe. Frau Trude kikísérte a pályaudvarra volt növendékét és miközben megköszönte neki a látogatást, halkan a fülébe súgta:

— Aztán értesíts majd.

— Miről?

— Az esküvődről.

Gven a fejét rázta.

— Soha se megyek többet férjhez.

— Bolond Gven! Talán fogadalmat tettél?

— Igen, önmagámban.

— Nohát fiam, azt elég rosszul tetted. De sebaj, majd feloldod magad alóla.

— Nem lehet, Fralein Trude, pardon Frau Trude, mert az én házasságom olyan egészen más volt, mint minden más emberé.

Á vonat megindult és vitte őket az idegen ország városába. Münchenben közel egy hetet időztek, járták a múzeumokat, hallgatták a Festspieleket. Mr. Archy itt volt elemében, magyarázta a régi és új mesterek képeit és a zenét, melyet itt a legcsodásabban szólaltatnak meg.

A szerelemről a hajó óta egy szó se esett köztük.

De ha nem is beszéltek róla, érezték mind a ketten, mint bogozódik össze életük, mint fonja körül az az édes varázs szívüket. Mintha a világ megszűnt volna: az az érzésük volt, ha távol voltak egymástól, míg ha együtt voltak, mintha a paradicsomi boldogság ösvényeit járnák.

Mrs. King meg is írta az urának, hogy előre látja, miszerint Gvent hamarosan elveszíti, itt nagy szerelem van fejlődőben, — vagyis hát dehogy fejlődőben — mintha már a tetőpont felé közeledne. Csak; azt nem érti, hogy Archy miért nem kéri meg már Gvendolin kezét... (arra, hogy a kérő esetleg kosarat kaphatna, nem is gondolt!) . . . nekik nagyon kellemes volt ez az utitárs, aki olyan kedves, vidám, udvarias, és olyan jól ért a művészethez, zenéhez...

Marion is írt Jóénak.

„— Drága Joe, amit a hajón sejttettem veled, valóra válik. Mr. Archy egészen bizonyos, hogy feleségül kéri majd — maholnap — Gvent és ő hozzá is fog menni, mert halálosan szerelmes belé. Ami nem is csoda, mert Sir Archy olyan ember, akit szeretni kell. Ha megismered, te is szeretni fogod, — hacsak nem gyűlölöd majd azért, mert ő bírja Gven

szerelmét. Én mindennap imádkozom és arra kérem a jó Istent, hogy gyógyítsa meg szívedet..

A müncheni orvostanárnak semmi kifogása nem volt az ellen, hogy Mrs. King egy magasan fekvő kis tiroli faluba menjen néhány hétre. Agyonzaklatott idegeknek a világon semmi sem lehet iidvösebb, mint egy ilyen alpesi falu nyugodalma. Éppen ezért hát be is tartották az útiprogrammot és elmentek a kék Achensee mellett fekvő kis nyaralótelepre, ahol már egy csomó amerikai barát várta őket partraszállásukkor.

Sok szórakozást a hely nem nyújtott, hacsak magával a csodás fekvésével nem. Eeggel csolnakázás a tavon, esetleg fürdés a. hideg vízben, — lunch után pihenés a hotel-terraszon vagy tóparton, aztán séta a közeli erdőkbe vagy almokhoz, majd az estebéd és.az estebéd után újból séta a tó körül, mely ilyenkor csodálatosan szép, a holdfényben, s mikor a tavat szegélyező erdőből ezer és ezer kis szentjánosbogár világít az útra.

A lányok már hétkor reggel ott voltak esolnakkal Archy szállodája előtt és vitték ki a tóra. Néha meghívták a Weald-fiút is, akinek szüleivel olyan jóbarátságban volt Mrs. King. Aztán a csolnakban voltak délig. Felváltva eveztek és pihentek. Archy a kis Babyt is megtanította evezni és nem egyszer volt, hogy a kislány maga vitte előre a könnyű csolnakot a csendes vizen. Néha áteveztek a túlsó partra, kikötötték a csolnakot és ott keveredtek le a lankás hegyoldalra „napolni". Ilyenkor énekeltek együtt, vagy elbeszélgettek, — néha Gven olvasott

fel, máskor meg Marion, míg a kis Baby ott játszott mellettük, virágkoszorút kötve.

— Ez nem az élet, — gondolta ilyenkor Gven, — ez édes tündérálom, melyből soha, sohase akarok felébredni.

— Dűlőre fogom juttatni a dolgot, •— gondolta ugyanakkor Archy és szeme szerelmesen simogatta Gven szép arcát — azt hiszem elérkezett a pillanat, amikor bátran szólhatok. Nem járhatunk tovább ebben az álomvilágban, nekem a valóság kell.

Mikor átértek a túlsó partra, Mrs. King várta őket.

— Csupa jó hír, — mondta vidáman — levél otthonról és este táncmulatság az Alpenhofban.

— Én is mehetek? — kérdezte Baby — falun nekem is szabad táncolnom.

— Szabad, — mondta Mrs. King.

— Az első négyest remélem, nekem adod? — kérdezte tréfásan Archy.

— Szívesen, — volt a komoly felelet.

— Tessék Marion, ez a te leveled, Joe írta.

A fiatal leány mélyen elpirult. Ez volt talán éle tőben az első levél, amit kapott és éppen Jóétól.

Ügy látszik, meg lehetett a hírrel elégedve, mert felkacagott, mikor olvasta.

— Olyan mulatságosan ír, — mondta Marion és arca ragyogott a boldogságtól - úgy látszik, jó kedve van. Hála Istennek, — tette hozzá Gven felé fordulva, egy sokatjelentő arckifejezéssel.

Persze a luneh után rögtön leült, hogy válaszoljon a levélre és Babyt is lefektették egy kis

alvásra, hogy este fenn tudjon maradni a táncnál. Mrs. King a rendes lunchutáni bridgejét játszotta Weldékkal és így Gven magára maradt.

Lenn a szálló terrasza alatt most egy halk füttyjel hallatszott.

■— Ez Archy, — gondolta Gven és arca rózsásra gyűlt, mikor kidugta fejét az ablakon.

— Halló, nem jönnek le a tópartra? — kiáltotta fel Archy.

— Csak egyedül vagyok, — mondta Gven.

— Annál jobh, — gondolta Archy, de mondani azt mondta:

— Az csak nem akadály! Jöjjön, hozza le a halászszerszámot, pompás halászidő van.

Gven szó nélkül engedelmeskedett és percek alatt lenn volt.

— Nem ide megyünk a hajóhídra, — szólt Archy és kivette kezéből a rudat — hanem odébb az erdőszéléig. Itt már oly sokan halásznak és elszedik előlünk a zsíros falatokat.

Mosolygott és Gven visszamosolygott rá. Az egész halászat csak ürügy volt. Örült, hogy végre egyszer egyedül lehet Gvennel, hogy beszélhet vele és olyan helyet keresett, ahol ezt háborítatlanul teheti.

Egy negyedórát mentek így együtt szótlanul, csak a szívük kalapálta a zenét érzelmeikhez.

— Milyen csodaszép nap van máma, — mondta végre is Gven.

— Csodaszép! — mondta Archy is és ránézett Gvenre, de nem a napot értette.

Most odaértek az erdő széléhez, ahol egy erősen zúgó patak omlott a tóba és felette magasan egy palló vezetett át a túlsó oldalra.

— Helyben vagyunk, — mondta Archy és összekészítve a halászszerszámot, leült a magas pallóra lába úgy lógott a víz fölött, — így, most maga is szépen üljön ide mellém, de persze egy szót se szabad beszélnünk, mert különben elriasztjuk a halakat.

Gven leült melléje a pallóra, engedelmesen, némán, szótlanul.

— Nem is kívánok beszélni, — gondolta magában Gven — csak így itt ülni mellette, látni, amint rám mosolyog, tudni, hogy velem van. Oh, így, mindig csak így!

És Archy arra gondolt, ha most nem kellene hallgatni, hát okvetlenül elárulná magát, megvallaná szerelmét.

így ültek hosszii ideig szótlanul elmerülve, mindegyik a saját édes gondolataival elfoglalva mikor végre is Archy törte meg a csöndet.

— Milyen engedelmes kislány maga Gven, hogy szót fogad.

— Mindig is engedelmes voltam és szófogadó, remélem, nincs panasza rám, — tréfálódzott Gven

— És az lesz a jövőben is, úgy-e? — kérdezte Archy és nagyon belenézett Gven szemébe.

— Remélem, nem kíván lehetetlent!

— Legelőször is, hogy vesse le már örökre ezeket a fekete ruhákat. Nem akarom többé feketében látni. — tört ki akaratlanul a férfi.

Gvendolin megijedt ettől a hirtelen fellobbanó hangtól és fel akart állni.

De Archy nem engedte, megfogta a kezét és szorosan a maga keze közé fogta.

— Azt akarom, — mondta nyomatékkai, a szerelem zsarnokságával — azt akarom, hogy ma este megint azt a rózsaszínű ruhát vegye fel, melyben a hajón láttam, azt akarom.

— De Sir Archy, — mondta ijedten Gvendolin — hiszen ma tizenkilencedike van.

— És aztán?

— Hát nem tudja, hogy tizenkilencedikén halt meg Mr. John A. Smith.

— Az ördögbe is azzal a John A. Smithtel! — tört ki indulatosan Archy.

Gvendolin felsikított és ijedten tapasztotta kezét Archy szájára.

— Oh, ne mondjon rá semmi rosszat Sir Archy. mert ő volt a legjobb ember a világon, — zokogta Gven.

Archy gyengéden magához vonta a fiatal leányt és vigasztalólag súgta a fülébe:

— Ne sírjon, szerelmem! Lássa, én csak azért haragszom rá, mert nem tudok tőle szóhoz jutni. Mert féltékeny vagyok rá. Én szeretem önt, Gven, igaz, mélységes szerelemmel...

— Oh, én is mélységes, igaz szerelemmel szeretem önt, Sir Archy.

— Gven! Micsoda boldogság! Édes, édes Gven! Szerelmem! Drágám! Hozzám jön? Feleségem lesz?

— Soha, soha Sir Archy! Én nem megyek többé férjhez!

— Badarság! Gven! — mondta bosszúsan a férfi, mert érezte, hogy láthatatlan ellenfele megint győzedelmeskedik felette.

— Nem megyek még egyszer férjhez, — mondta Gven határozottan — boldog vagyok szerelmemmel és megemlékszem a sorsnak e bőkezű ajándékával. Nekem ez elég.

— És én — én?

— Ön is meg kell, hogy elégedjen vele.

— De én nem akarok áldozatokat hozni és nem akarom, hogy ön ok nélkül áldozatokat hozzon. Mr. John A. Smith halála órájában is az ön boldogságát kívánta...

— Honnan tudja? —kérdezte Gven megütközve.

Archy küzdött zavarával, mikor mondta:

— Minden tisztességes embernek ez volna a kívánsága, biztosan az övé is. Gven, édes kis Gven. hagyja kezét az enyémben és nézzen rám. Bízzon bennem és szeressen.

— Oh, Archy, soha embert még jobban nem szerettek!

— Azt be is kell bizonyítani, — mondta Archy halkan és arcát betemette Gven tenyerébe — ezért áldozatokat is kell tudni hozni! Ha szeretsz engem én édes, édes szerelmem, akkor szép engedelmesen, teljesíted kívánságomat. Soha többé nem akarom rajtad a gyász jeleit látni! El *kell,* hogy felejtsd őt érettem. Akarom, *akarom,* hogy engem szeress jobban...

meyfoyta a kezét és szúrósan a maya keze közé foyta

XIII. FEJEZET.

Mely bizony csupa szomorúságot tartalmaz.

Gven ezen a délután sokat sírt, sokat tépelődött és a végeredmény az volt, hogy nem vetette le a gyászruhát és nem ment el a hálha, mert kegyeletsértésnek vette és hálátlanságnak, hogy tizenkilencedikén mulasson.

Mikor Archy csupa reménnyel teli, várakozással és boldogan bejött a bálterembe és nem találta ott Kingékkel Gvent, arca holtsápadt lett, és a fájdalom egymásra préselte ajkait. Ügy érezte, hogy elvesztette a játszmát és fel kell adnia a küzdelmet.

— Hiába, abba bele kell törődnöm, hogy *így* nem sikerült -— nohát majd *úgy* fog' sikerülni.

Ma délután, mikor minden eshetőséget mérlegelt, arra is gondolt, hogy Gven talán mégis kitart majd Mr. John A. Smith mellett és megcsinálta haditervét erre az eshetőségre is,

— Te édes, drága, rossz leány, te — suttogta önmagában — most remegj! Ha nem jöttél szép szerivel, engedned kell az erőszaknak!

Szomorúan mosolygott, mert arra az időre gondőlt, amely most fog bekövetkezni. Terve kész volt Most este kilenc óra van. Tízre indul le az utolsó sikló a hegyről. Ő azzal utazik.

Odament Mrs. Kinghez és azt mondta neki, hogy sürgősen visszahívták Amerikába és hogy rögtön indul.

— Gventől nem is búcsúzik? — csodálkozott Mrs. King.

— Lehetetlen asszonyom, kérem adja át neki üdvözletemet. Remélem az új hazában találkozunk.

— Remélem én is. Kérem, írjon nekünk, Mr. Archy. Szerencsés utat! No de ilyet! Alig tudok magamhoz térni a csodálkozástól, hogy ön ilyen hirtelen távozik. Mariontól búcsúzott már?

— Nem akarom háborgatni, épen olyan jól mulat, majd liaby kikísér.

Ezzel köszönt is már és ment.

— Itt valami nincs rendjén, — gondolta Mrs. King — ezek összevesztek! Csak ne írtam volna már olyan határozottsággal Mr. Kingnek, hogy Archy elveszi Gvent. Ebből egyelőre bajosan lesz valami. No, de ilyet! Ilyen csalódás!

Künn a szálloda előtt, néhány hasonlókorú gyermek társaságában ült Baby.

— Babykém, — mondta neki Archy és elhívta őt a többiektől — én most visszautazom Amerikába.

— Jaj, ne! — mondta ijedten a gyermek.

— Kell Babykém, kell! Odaát majd találkozunk és nagyon jó barátok leszünk. Jó?

— Ne menj édes Archy, ne menj! — sírt a gyermek.

A fiatalember odavonta magához és megcsókolta:

— Ne sírj, Babykóm, ne nehezítsd a búcsút. Ügyis nagyon nehezemre esik a válás, hiszen a szívemet hagyom itt, — ez utóbbit egészen halkan, mintegy önmagának mondta, aztán hangosan tette hozzá — megkérlek, hogy egy kis levelet adjál át Gvennek, de csak holnap reggel és úgy, hogy senki se lássa.

Baby büszke volt a megbízatásra. Szipogott egyet és könnyei közt mondta:

— Majd elintézem.

Archy egy papircédulát tépett ki noteszéből és ceruzával írta rá:

„— *Ez volt utolsó kísérletem, Gven — most már azt. várom, hogy maga jöjjön minden hívás és kérés nélkül, bízom benne, hogy el fog jönni — és várni fogom mindig, mindig*

Átadta a cédulát a kis lánynak.

-— Jól vigyázz rá, Baby! Köszönöm! — és még egyszer megcsókolta a gyermeket.—A viszontlátásra!

— Viszontlátásra, Archy!

Mikor másnap reggel Gven értesült a történtekről, úgy érezte, mintha durva ököllel vágtak volna ütést szívére. A legszívesebben utána iramodott volna Archynak. Nagy önmegtartóztatásába került, hogy el ne árulja igazi érzelmeit és hogy vissza tudja fojtani könnyeit, melyek akaratlanul is folyton szemébe szöktek. Soha nem érzett, vad fájdalom mardosta belsejét.

A kis papírlapot csókjaival borította és könnyeivel áztatta. Teljesen kimerült lelkileg és nem tudott már mást kívánni maga számára, mint a halált.

Mindaz, ami tegnap még édes boldogság volt, mára gyötrelemmé lett számára. Mindaz, ami szép. kedves volt eddig a szemében, vigasztalanul rúttá változott egyszeribe.

A mosoly eltűnt ajkáról, már csak könnyei voltak és sóhaja.

Hosszt!, hosszú betek múltak el így.

Mrs. King kapott egyszer egy lapot Mr. Archytól. New-Yorkból írta és üdvözlet volt benne Marion, Baby és Gven számára is.

De ez volt aztán minden.

Gven számlálta a napokat hazamenetelükig és boldog volt, hogy Mrs. King rövidebbre szabta a rendesnél európai tartózkodását. Alig várta az időt, hogy ismét a hajón lehessen, mely közelebb viszi „Hozzá". . .

De bármennyire is szenvedett s bármennyire is fájt, hogy elvesztette Archyt, azzal áltatta magát, hogy nem volt szabad másként cselekednie . . .

Néhány nap Berlinben, aztán Párisban, ahol egyik divaiárucégtől a másikig, egyik kalapszalon ból ki, a másikba be, közben alig jutott idő a Louvrera, Versaillesre és Fontainebleaura.

Végre ott voltak a hajón. Milyen más volt az utazás Európa felé! Gvendolin úgy érezte, hogy ezt a gyötrelmet nem lehet már tovább kibírni és örült, hogy ezúttal külön kajütöt kapott és hogy legalább éjszaka sírhatja bele a párnájába fájdalmát.

Mindenki oly kíméletes volt hozzá és oly gyengéd. Úgy bántak vele, mint egy súlyos beteggel. Marion sokszor felült ágyában, a szomszéd kajiitben. ha ezt a kétségbeesett zokogást hallotta és könnytől nedves arccal ügyelt át — de zavarni nem merte Gven fájdalmát. Baby úgy követte, mint hűséges kis kutya és amennyire tőle telt, azon volt, hogy mulattassa, Mrs. King meg ajándékaival akarta megvigasztalni. Bőkezűen vásárolt Párisban Gven számára is, mintha csak önmagának vásárolna.

Mikor megérkeztek, a los-angelesi ház virágdíszben várta őket és Mr. King meg Joe azt se tudták hová legyenek az örömtől. A legszívesebben üdvlövésekot süttettek volna el. Mr. King a régi mosolygós és elégedett volt és Jóéra alig lehetett ráismerni, szinte megférfiasodott ezek alatt a hónapok alatt. Anyját és Babyt össze-vissza csókolta, Gvennel elfogulatlanul fogott kezet, de a legtöbb gyengédséget ezúttal Marionra pazarolta:

— Milyen szép vagy Marion — mondta őszinte elragadtatással hangjában — egy egész kész hölgy! Már meg se merlek csókolni.

— Oh, azért bátran teheted, hiszen hug'ocskád vagyok.

Be Joe nem csókolta meg, csak nézte, és arra gondolt, hogy ő eddig még sohase látta ilyennek Mariont.

— Tudod-e, — mondta aztán kis vártatva — hogy leveleid nagy örömömre szolgáltak! Soha úgy nem tudtalak volna megismerni, mint éppen leveleiden keresztül.

•— Hogy van Mr. Black? — kérdezte Marion hirtelen minden átmenet nélkül.

Joo elkedvetlenedett.

— Külön váltunk, már nem társam, nem is igen találkozom vele.

— Egyszer írt nekem egy levelezőlapot, de nem is feleltem rá.

— Jól tetted! — mondta Joe.

Marion arca felderült, ez volt a próbája Joe, iránta való barátságának.

Ezzel úgy látszott, mintha mindenki megelégedésére, örökre elintéződött volna a Black-iigy.

■— Mindenki pompás színt hozott át Európából, - mondotta Mr. Iving és kedvteléssel járatta végig szemét családján — de ön Mrs. Smith sápadt és fáradtnak látszik. Önnel nem vagyok megelégedve.

Felesége észrevétlenül, figyelmeztetésül meghúzta a kabátja csücskét.

Mr. King kérdőleg nézett Mrs. Kingre.

— Ne bántsd, — mondta Mrs. King tekintete — inajd én mindent elmesélek neked.

— Igaz, — mondta Mr. King — el kell mondanom Mrs. Smith, hogy az utóbbi időben gyakran kereste önt egy lelkész . . .

-— Egy lelkész?

— Igen. Reverend Shaw. Valamilyen fontos és sürgős ügyben kell önnel beszélnie. Miután nem tudtam pontosan érkezésük idejét, hát itt hagyta ezt a névjegyet és ráírta a telefonszámát, kért, mihelyt ön megérkezik telefonáljak neki, mert szeretné önt felkeresni.

— Reverend Shaw? Sohse hallottam ezt a nevet. Vajion mit akarhat tőlem? — mondta elgondolkozva Gvendolin.

— Majd megtudjuk holnap délelőtt. Ma már túl ságosan késő van ahhoz, hogy idehívjuk. Aztán önök fáradtak is . . .

Zsebrevágta a névjegyet és aludni küldte az úttól kimerült társaságot.

Másnap reggel kipihenten és frissen ült az egész társaság a reggelinél. Mrs. King élénken mesélte utazási élményeit, Baby apja ölébe ült és úgy hízelgett neki. Joe pedig, mintha ezer mulasztást kéne jóvátennie, csak Mariont látta, neki készített sandvicseket, neki töltött teát.

Gvendolin boldogan nézte a fiatalokat és szive örült, hogy sejtelmei valóra váltak és hogy a Marion nagy, kitartó szerelme mégis csak viszonzásra talált végre.

Most Joe tekintetével találkozott. A fiatalember egy hálás mosolyt küldött feléje.

— Köszönöm — mondta Joe Gvendolinnak és ha a többiek nem is, de Gvendolin elértette mit köszön neki.

Reggeli után Joe Mariont és Rabyt kivitte autón új filmfalujába, melyet azalatt építtetett, míg ők Európában voltak. Mrs. King legkedvesebb barátnőjét ment meglátogatni. Gven magára maradt Mr. Kinggel.

— Alkalmas önnek ez a mai délelőtt arra, hogy fogadja Reverend Shawot? — kérdezte Mr. King és jóságos arca olyan komoly lett, hogy Gven rögtön

leolvasta róla, miszerint Mr. King tudja, miről van szó és azt is, hogy az ügy nem lehet valami vidám dolog.

— Igen — válaszolt Gven és erős balsejtelem gyötörte.

— „Reverend Winifred Shaw 118—22—40“ — olvasta le a névjegyről Mr. King és már ment is ki a szomszéd szobába, hogy telefonáljon.

Gven elsápadt.

— Winifred és lelkész? — gondolta remegve Gven. — Ez nem lehet más, mint Mr. John A. Smith barátja. Szóval üzenet a túlvilágról.

Nem telt bele egy negyedóra és egy erélyes kopogtatás hallatszott az ajtón.

— Szabad! — mondta Gven elfehériilt ajkakkal.

Nem tévedett.

A belépő ugyanaz a Winifred volt, aki azon a szerencsétlen napon az ő útját állta és bevezette Mr. John A. Smitliez ős akit Mr. Smith olyan bizalmasan csak Winifrednek szólított és aki olyan gyengéden és szeretettel hajolt a beteg fölé és törölte le homlo káról a verejtéket.

A lelkész is úgy látszott, nagy izgalomban lehetett, vagy pedig a feléje siető holtsápadt arc rémítette így meg, — de tény, hogy szokatlanul zavartnak és idegesnek látszott.

— Rám ismer, Mrs. Smith? — kérdezte a lelkész.

— Hogyne, Mr. Shaw, azonnal, — mondta Gven és összeszorította ajkait, hogy foga vacogását elrejtse — kérem parancsoljon helyet foglalni.

— Végtelenül sajnálom, Mrs. Smith, hogy jelen-

létem ilyen izgalomba hozza önt, — mondta részvéttel a lelkész.

-— Én kérek öntől bocsánatot uram, hogy ilyen fegyelmezetlen vagyok, de majd iparkodom uralkodni magamon. Mentségemül szolgáljon, hogy életem legfájóbb emléke az, melyet ön felidéz bennem.

A lelkész letilt.

•— Nagyon kérem, Mrs. Smith, vegyen erőt magán. Egy roppant kínos küldetésben vagyok, mellyel lehet, hogy önnek a legnagyobb boldogságot, de lehet, hogy a legnagyobb gyötrődést hozom. Bárhogy is van, ez a hír olyan meglepő és váratlan lesz ön számára, hogy félek előhozakodni vele . . .

— Beszéljen Mr. Shaw — mondta Gven és erősen belekapaszkodott a szék karfájába, amelyen ült, tágra meredt szemmel és előrenyújtott nyakkal figyelve a lelkész szavaira.

— Nos hát, édes gyermekem, ön nem özvegy, mert Mr. Smith akkor nem halt meg. Az orvos tévedett a diagnosisban. Mr. Smith felgyógyult. Elképzelheti, milyen kínos volt neki ez a dolog az ön szempontjából. Velem együtt sokáig törte a fejét, hogy mit kellene csinálnia és végeredményben arra jutottunk, hogy önnek nem szabad károsodnia. Miután pedig Mr. Smith nagyon gazdag, ő a Paciíicvasutak másodelnöke, hát ötszáz dollárt küldetett önnek havonta mint nyugdíjat. Ahhoz, hogy mint feleséget önt magához kényszerítse, solise gondolt, hiszen önt szinte erőszakkal kényszerítettük erre a házasságkötésre és Mr. Smith is sokkal ideálisabb

természetű, semhogy szerelem nélkül tudna házasságban élni valakivel. A dolog azonban azóta nagyot változott. Mr. Smith megfigyelhette az ön igazi gyászát és kegyeletét és ez a kegyelet valósággal meghatotta öt. Kezébe került az ön alapítványi levele és a liewersi síri is meglátogatta, ahol egy másik Smith, nem is John, hanem Jack fekszik eltemetve. Látta az ön koszorúit. Az sem maradt titokban előtte, hogy ön állandóan fekete ruhában jár és hogy minden kérőjét kikosarazza. Szóval mindez arra a gondolatra bírta barátomat, hogy ön jó emlékében tartotta meg őt és tán képes volna az élőt is úgy szeretni, mint ahogy tiszteletben tartotta a holtat. Mr. Smith, így a távolból beleszeretett önbe. Ennek jeléül megvette a Prescott-farmot, az ön kedves szülőhelyét, mert kedveskedni akart önnek olyasvalamivel, amiről tudja, hogy nagyon közel áll a szívéhez. Mr. Smith ott van a Prescott-farmban és ott várja önt. Kéri, hogy jöjjön mielőbb és foglalja el helyét kötelességszerűen oldala mellett . . .

A lelkész hirtelen elhallgatott. Gvendolin már nem kapaszkodott a szék korlátjába, merően előszegzett leje oldalt esett.

— Vizet! hamar vizet! — kiáltotta a lelkész ijedten és megtámasztotta az elalélt Gvendolint.

XIV. FEJEZET.

Amelyben Gvendolin visszatér a Prescott-farmba.

Gvendolin rosszulléte csak percekig tartott, már nem is volt szüksége a hűsítő vízre és visszanyerte öntudatát. Térdei inogtak, teste reszketett, de azért talpra állt és halk hangon mondta:

— Bocsánatot kérek Mr. Shaw, ha megijesztettem, de nem tehetek róla. Ez a hír csakugyan várat lanul ért, de nagyon boldog vagyok A'ele, hiszen leghőbb imámat hallgatta meg Isten.

Tovább nem beszélt, mert úgy érezte, hogy most csak áltatja magát. Rettenetesebben hír nem érinthette! Hogyan tudjon ő elmenni Mr. Smithhez, mikor ő Archyt szereti. Emberfeletti erőre volt szüksége, mikor kimondta:

—- Mr. Shaw, én tudom kötelességemet. Az írás is azt mondja: „az asszony kövesse férjét[11]. Ila Mr. Smith úgy rendelkezett, hogy én a Prescott-íarmra jöjjek hozzá, el fogok jönni. Csak egy kis időt adjanak még, csak egy kis időt.

Hangja itt megcsuklott és könyörgő lett.

De csodálatos, a lelkész milyen kérlelhetetlen volt!

— Asszonyom, Mr. Smith végtelenül türelmetlen már. Mr. Smith szeretné, ha ön már holnap kijönne. Rendelkezett is, hogy a reggeli gyorsnál önnek egy külön szakasza legyen és az autó várni fogja az állomásnál.

—- Hát holnap! Holnap!

— Mr. King már mindent tud, ott ön nem fog nehézségekre találni. Podgyászt nem kell hoznia, mert Mr. Smith már mindenről gondoskodott, Peggy nagyon a kezére járt . . .

— Peggy — ismételte Gven és egy halvány örömteli mosoly jelent meg ajakán.

— És az ön angoramacskája is visszaszokott már megint a nagy házba és a galambok is. „Lord“ meg „Lady“ pedig mindig ott ülnek Mr. Smith karosszéke mellett.

Micsoda régi kedves emlékek! Lord és Lady. a galambok, az angoramacska! Hát viszont fogja őket látni. Más körülmények között milyen boldog lett volna, de így . . .

— Mr. Smith nagyon jó ember, — mondta Gven és szeme tele volt könnyel — hogy megvette a Prescott-farmot kedvemért.

— Oh, ő a legjobb ember a világon! — mondta a barátja őszinte lelkesedéssel a hangjában.

Aztán elbúcsúzott, de még egyszer lelkére kötötte Gvennek, hogy másnap okvetlenül utazzon az urához.

Mikor betette maga után az ajtót, Gven lerogyott a karosszékre és hangos, szivettépő zokogásra fakadt:

— Nem bírom, ezt nem bírom! Miért kíván az élet ilyen áldozatokat tőlem! Én Arcliyt szeretem. Arcliyt! Archyt! Hogy tudjak ezzel a szerelemmel Mr. Smith elé állani?

De aztán azt gondolta, liogy ha Mr. Smitli olyan jó ember, mint amilyennek eddig mindig mutatkozott, akkor biztosan nem is fogadja el tőle ezt az áldozatot.

Igen, ő holnap elmegy a Prescott-faraira és őszintén kitárja szívét Mr. Smitli előtt.

De aztán megint kétségbeesett.

Eszébe jutott, hogy a lelkész azt mondta neki, hogy Mr. Smith szereti őt és hogy már olyan türelmetlenül várja. Szabad hát olyan fájdalmat és csalódást okoznia annak a jó embernek, aki Isten tudja, micsoda anyagi áldozatok árán megvette a Prescott-farmot is, csakhogy neki kedveskedjen1 Nem, nem Mr. Smithnek nem szabad csalódást okozni!

Hátha meg tudja majd őt úgy szeretni, hogy elfelejteti vele Archyt!

Soha! soha!

Arcliy neve sokkal mélyebben vau szívébe vésve, semhogy azt valaki valaha is onnan ki tudná törölni.

— Én édes szerelmen — suttogta Gven és csókjaival halmozta el azt a kis papírlapot, melyet Arcliy akkor Tirolban küldött neki.

Mrs. King hazajött és hallgatólagosan segítségére volt Gvennek, egy és más holmi elcsomagolásában. Mr. King a menetrendet nézte számára. Mikor hazajött Joe a leányokkal, Kingák félrevonultak velük és úgy látszik nekik is elmondtak mindent.

mert kis vártatva odajött Joe és igazi együttérzéssel mondta:

— Remélem, megtalálja a boldogságát Mrs, Smith — én szívből kívánom.

— Köszönöm Joe, remélem ön is — mondta Gven és megszorította a fiatalember kezét.

— Bízom benne, hogy igen — mondta Joe — Marionnal ma délután megegyeztünk, azt mondta, hozzám jön feleségül.

— Már régen nagyon szereti önt!

— Én csak egy csalódott szerelem árán tudtam eljutni hozzá, -— mondta sokat jelentő pillantással Joe — de most nagyon boldognak érzem magam, Marion szolid angyal, akit szeretni kell és apa, anya is nagyon örülnek ennek a megoldásnak.

Este bejött Marion Gven szobájába és odaült az ágya mellé.

— Én oly véghetelen boldog vagyok, Gven!

— Megérdemlőd, kis Marion.

— Oh drága, drága Gven, bár te is boldog lennél! Ha egy évvel ezelőtt hallottuk volna, hogy Mr, Smith él, kibújtunk volna bőrünkből az örömtől — de most . . .

— Csend Marion, most is örülni kell neki!

— Én nem tudok neki örülni! Ha eddig az ismeretlenség homályában tudott lenni, maradt volna ott továbbra is. Mit akar most tőled! Szegény Gven, milyen rettenetesen erezheted magadat, hiszen te Archyt szereted!

— Ki ne mondd Marion, — zokogta Gven a pár-

nákha — nekem nem szabad többé Archyt szeretnem. Nem szabad! Nem szabad!

Ezen az éjszakán alig aludt a két leány.

— Minden héten egyszer eljövök hozzád a Prescott-farmra — mondta Marion búcsúzáskor Gvennek, hogy valami vigasztalót mondjon a csüggedtnek.

— Tudod mit álmodtam ma éjjel Gven, — mondta a kis Baby és átölelte még egyszer Gvendolin nyakát — hogy Archy volt Mr. Smith. Ez azért van, mert Archyt is borzasztóul szeretem és Mr. Smitliet is, hiszen te mindig olyan gyönyörű szép dolgokat meséltél róla. Aztán a nevük is egyforma . . .

Ha mindez nem történt volna éppen a búcsú pillanatában, Gvendolin több figyelemre méltatta volna talán a gyermek szavait. De be kellett szállnia a vonatba. Fütty, kendölobogás, csókok, könny és Gvendolint megint felkapta az élet fergetoge és vitte vissza oda, ahonnan legelőször elindította.

Városok, rétek, falvak, sűrű egymásutánban. Gvendolin nem látta őket, mert szemeit a könny homályosította el. Minél tovább jutott, annál inkább fogta el szivét a csüggedés.

— Nem tudom teljesíteni kötelességemet, képtelen leszek rá! Túlságosan szeretem Archyt.

A vonat megállt a Prescott-farmnál és Gven kiszállt. Az indóházban Peggy várt rá.

— Oh Miss Gven! Miss Gven, csakhogy hazajött! — zokogta a hű cseléd és leborult xirnője elé, megcsókolta ruhája szegélyét.

— Peggy, te hűséges! — mondta Gven megliatottan és gyengéden cirógatta a gyapjas fejet.

— Olyan szép a farmban minden, — mesélte a néger asszony — Mr. Smith a csillagokat is lehozná úrnőm kedvéért, úgy szereti, már alig várja, hogy otthon legyen. Egész éjjel fenn járt a házban és rendezkedett, nem tudott nyugodni, mióta meg kapta Mr. Shaw sürgönyét.

Gven nem szólt egy szót sem, mindez a gondoskodás nagyon meghatotta, de nem tudta megváltoztatni érzelmeit Archy irányában.

Minél közelebb értek a házhoz, annál csüggedtebb lett. Torkában érezte szive dobogását.

Az autó megállt a ház előtt, de a tornácon nem fogadta őket senki.

— Benn van az első szobában, — súgta Peggy — nem akarja, hogy bárki is lássa a viszontlátás percében. Csak menjen be hozzá Miss Gven.

Gvennek mintha ólomból lettek volna a lábai.

— Istenem, adj erőt! ■— suttogta, aztán benyitott a szobába.

Ebben a percben egy ujjongó boldog felkiáltás hagyta el ajkait.

— Archy!

Csakugyan Archy állt ott a szoba közepén széttárt karokkal. Arcán a ragyogó boldogság kifejezésével.

— Gven!

Gven beröpült e karok közé. Minden elfojtott izgalom, bánat és aggodalom most tört ki belőle, egy fájó zokogásban:

•— Nem tudom, hogy kerültél ide Archy, de bárhogy is van, mentsél meg, mentsél meg. Én nem tudok mást szeretni csak téged, egyedül csak téged!

Micsoda büszke boldogság öntötte el erre a vallomásra Archy arcát.

— Végre! — mondotta és még jobban magához ölelte a remegő, zokogó leányt. — Végre! Tehát mégis én győztem le a másikat!

Leült egy karosszékbe és ölébe vonta Gvendolint, gyengéd kézzel törölve le könnyeit.

— Igen, legyőztem — mondta Gvennek — és örökre el is tettem láb alól. ö már nincs többé, egyedül csak én vagyok, én John Archibald Smith, vagy ha úgy akarod, John A. Smith.

Még a kerek pápaszemet is levette.

— Drága, kis feleségem, hát semmikép sem akarsz rám ismerni! Olyan rettenetesen elváltoztatott akkor az a betegség?

Gven két keze közé fogta Archy arcát.

— Archy — mondta remegve. — Archy — lehetséges?

És eszébe jutott Baby álma Archyról és Mr. Smithről, aki egy és ugyanazon személy volt s akiknek a neve is egyforma.

— Archy, édes Archy, lehetséges volna? Nincs itt egy másik Mr. Smith, aki vár rám és akit szeretnem kellene? Oh Archy, hát te vagy az, akit megsirattam, meggyászoltam és akibe beleszerettem, anélkül, hogy ismertem volna. Most igazán nem tudom szétválasztani a kettőt. Melyik vagy te tulajdonképen és melyikteket szeretem?

— Engem, Gven, engem! Hidd meg kiérdemeltem szerelmedet, hiszen oly nehezen hódítottalak el riválisomtól. Tudtam, hogy enyém leszel, vagy így. vagy úgy, de még ma délután is — mikor boldogan és remegve vártalak — haragudtam és féltékenykedtem Mr. Smithre, akinek sikerült az, ami Archynak nem sikerült. A teljes boldogságot számomra mégis csak aztán a te vallomásod adta.

— Én édes, jó uram! — mondta Gvendolin és egy forró csókkal pecsételte meg szerelmét.

(VÉGE.)